

gymkáč

Časopis študentov Gymnázia Antona Bernoláka v Senci.
Vyšiel s láskavou podporou p. Schmiedla.
Ďakujeme.

Ďakujeme p. prof. Mgr. Alžbete Ivanovej za odbornú pomoc, ochotu a trpezlivosť.

3. číslo, jún 2015

Časopis vydáva trikrát za školský rok od roku 1999

Gymnázium Antona Bernoláka, Lichnerova 69, 903 01 Senec

Redakčná rada:

Členovia:

príma: Nicole Rusnáková - Nika, Michal Zemko - Michal,

sekunda: Nela Buzgovičová - Nela,

tercia: Miriam Mat'ašáková - Miriam,

kvarta: Pavol Petrovič - Kýblik, Veronika Zelenayová - Veve, Matej Hrnčiar - Matej, Juraj Bagi - Juraj

septima: Zuzana Lenártová - Zara, Michaela Glasnáková - Michelle, Martina Babacsová - Arbor,

2.A: Dominika Bognárová - Dominika,

3.A: Karin Pätoprstá - Kaja,

4.A: Peter Kiss - Peter, Aimé Pari - Aimé

Pedagogický nadhľad: Mgr. Dagmar Lenártová

Prispievatelia: **tercia:** Dominika Nagyová, Rebaca Vašková, Zuzana Lahová, Vincent Martonka, **kvinta:** Jakub Žúrek, **3. A:** Veronika Pobjecká, Oliver Hincá, Kristián Šimon, **4. A:** Adam Pacovský, Dominik Zatkálík

Grafická úprava: Matej Hrnčiar, Juraj Bagi

Obálka: Juraj Bagi

Editoriál

Awojte, gymnazisti!

Na úvod - krátke a výstižné zamyslenie. Viete, čo má leto spoločné so školou? Nič. A nie je to nádherné?

Všimla som si jednu vec. Študenti celý rok snívajú o tom, ako príde leto s teplom a vodou a všetkým, čo k tomu patrí, ale keď napokon príde, v hlave majú len samé rovnice, revolúcie a rizoto, ktoré v jedálni nie je dosť slané. Tam vonku za múrmi školy rozvoniavajú opaľovacie krémy, ochladzuje svieža voda a láka zmrzlina. No musíme vydržať. Nemali by sme zabudnúť, že hoci sa nám tu vo vnútri môže poukázať nejaká tá písomka či koncoročná známka, o pár týždňov si na to sotva spomenieme. Lebo konečne budeme slobodní a za piesne zapadajúceho slnka budeme žiť svoje celoročné sny.

Toto ročné obdobie má v sebe čosi magické. Pamätáte si, ako ste sa naposledy cítili prvého júla, keď ste sa ráno zobudili? Presne o tom hovorím. O energii, akú ste nezažili na žiadnej telesnej, o sviežej uvoľnenej myslí aj napriek láskajúcemu teplu a o pocite, že všetko je možné a môžete robiť, na čo len máte chuť a tak dlho, ako chcete. Nepremárnime ten čas. Nepremárnime ani túto chvíľu.

Leto by nemali byť len voľné dni. Leto by mali byť priatelia. Vyhriate uteráky čakajúce na váš návrat z vody. Jemná látka hladiaca vaše ramená. A svieži vánok počas teplých letných nocí.

Spomeňte si na to, keď budete v lete hľadiť na západ červeného slnka. Nudíte sa. Nemáte čo robiť. Je príliš teplo. STOP! Toto je chvíľa, kedy by ste mali urobiť niečo, čo ste počas školského roka realizovať nestihli. A ak nemáte žiadne sny, ktoré by ste si chceli splniť, tak máte tú najkrajšiu výhodu. Vytvorte si ich. Chvejivý pocit vzrušenia pri ich dosiahnutí vás k nim určite dovedie. Vychutnajte si tieto chvíle a spravte z nich spomienky. Je to len na vás. Môže to byť 62 dní alebo to môžu byť malé svetielka, ktoré vám pomôžu nájsť cestu z tmy zimy a zohrejú vás počas celého náročného roka.

No kým ešte striháte meter školských dní, tak aspoň dovoľte, aby bol Gymkáč vašim sprievodcom GAB-om. Rozlúčime sa v ňom s tromi zamestnankyňami, ktoré boli dlhé roky súčasťou nášho gymnázia i s úžasným bilaterálnym projektom. Ponúkame vám rozhovor s vysokopostavenou osobnosťou nášho mesta, v ktorom sa dozvieme veľa zaujímavého. Ako tradične sa bližšie zoznámime s príomou a neobyčajnými zážitkami našich študentov, ktoré sa odohrali aj za našimi hranicami. Tak pustte sa do toho!

Za celú redakčnú radu vám prajem všetkým krásne leto.

Zara

Predstavujeme úspešných Senčanov...

Pani podpredsedníčka PhDr. Gabriela Németh reprezentuje mesto Senec v rámci Bratislavského samosprávneho kraja. Jej práca poslankyne a podpredsedníčky BSK je veľmi náročná. Rada pomáha nášmu mestu a jeho obyvateľom nielen radou, ale aj koncepciou projektov, ktoré skvalitňujú životný štýl mesta.

Zaslúžila sa o vybudovanie antukového multifunkčného ihriska, o skrášlenie areálu v letnom amfiteátri, získala prostriedky na vybudovanie Labyrintu - obrazárne v mestskom kultúrnom stredisku, pomáhala budovať cezhraničnú spoluprácu s maďarským Mosonmagyaróvárom a rakúskym Parndorfom.

S pani podpredsedníčkou Németh sa na naše požiadanie porozprávala p. prof. Oberhauserová, ktorá je predsedníčkou Rady školy GAB-u a prácu pani podpredsedníčky, ktorá je aj členkou rady našej školy, dôverne pozná.

1. Aké boli vaše predstavy o štúdiu? Čím ste sa chceli stať?

S láskou a vďakou spomínam na svojich učiteľov, ktorých som mala na základnej aj strednej škole. Boli to vynikajúci pedagógovia, ktorí ma inšpirovali k tomu, aby som sa vydala na veľmi náročnú profesionálnu dráhu, teda chcela som sa stať učiteľkou aj ja. Po 4 rokoch štúdia na Gymnáziu s VJM v Senci som sa prihlásila na FFUK v Bratislave, kde som začala študovať aprobáciu slovenský jazyk - maďarský jazyk.

2. Kto vás ovplyvnil pri výbere povolania? Mali ste nejaké vzory, ktorým ste sa chceli podobáť?

Mojím vzorom boli, v prvom rade, moji rodičia, ktorí ma od malička viedli k zodpovednosti a pracovitosti a naučili ma úprimnosti a čestnosti. Samozrejme, ako teenagerka som mala veľa ideálov a obdivovaných osobností, ktorým som sa chcela v tom čase podobáť, ale po skoro polstoročí sa na ich mená už nepamätám.

3. Ako a kde ste prežívali mladosť?

Svoju mladosť, ako aj celý svoj doterajší život som prežila v mojom rodnom meste Senec, ktoré nadovšetko milujem. Možno má naše mestečko nedostatky, veľa vecí by sa dalo robiť lepšie, možno inak, ale je to naše mesto, na ktoré môžeme byť všetci skutočne hrdí. V tých časoch, keď som bola ja študentkou, pre mňa obdobie školského roka znamenalo tvrdú prácu. Ako gymnazistka som nebola síce žiačka so samými jednotkami, ale študovala som vždy s vyznamenaním. Hlavne ma zaujímali jazyky, história a humanitné predmety, s matematikou

som stála vždy na vojnovej nohe. Už vtedy som vedela, že chcem pracovať s ľuďmi – vtedy som si myslela, že to budú deti - bola som vždy veľmi empatická a otvorená k problémom druhých. S mojou najlepšou kamarátkou sme často pomáhali starším a osamelým ľuďom zo susedstva nákupmi a inými menšími prácami. Vzhľadom k tomu, že môj otec bol od môjho narodenia na invalidnom dôchodku a mamka živila našu 5-člennú rodinu sama (býval s nami ešte dedko z matkinej strany a moja staršia sestra), počas letných prázdnin som vždy brigádovala v obchode s potravinami u mojej mamky, ktorá bola vedúcou predajne oproti gymnáziu. Aj pri tejto činnosti som sa stretávala s ľuďmi, nadväzovala som nové známosti a priateľstvá. Nedele a cez prázdniny voľný pondelok (namiesto soboty v obchodoch mali v tom čase voľno v pondelok) však patrili vždy rodine. Porobili sme si potrebné práce okolo domácnosti a záhrady a potom sme sa vybrali na výlet. Neboli to zahraničné dovolenky, ani nič luxusného, ale pochodili sme blízke okolie - Červený Kameň, Železnú studienku, sadli sme si v Bratislave na propeler, alebo sme navštívili rodinu v Nových Zámkoch, či strýkov a tety v Senci. Počas detstva som bola raz aj pri Balatone, čo bol pre mňa neopísateľný zážitok. Vždy som sa tešila na školské výlety a školské súťaže, vďaka ktorým som sa dostala aj do zahraničia. Bolo to pre mňa motiváciou, aby som podávala najlepšie výkony, ktoré som mohla, lebo týchto zájazdov, výletov a súťaží sa mohli zúčastniť iba žiaci s najlepšimi výsledkami. Napriek tomu, že pochádzam z rodinného prostredia so skromnými možnosťami, môžem povedať, že som mala krásne detstvo, na ktoré s radosťou spomínam.

4. Ako sa vyvíjal váš ďalší osud?

Štúdium na vysokej škole som musela z rodinných dôvodov prerušiť a následne aj ukončiť. Ale nie navždy, lebo osud mi dal druhú šancu. Nepokračovala som ale v štúdiu jazykov na FFUK, ale po pracovných skúsenostiach, ktoré som nadobudla ako pracovníčka úradu práce som sa rozhodla študovať na PdF UK v Bratislave externe v odbore sociálna práca a štúdium som úspešne ukončila s akademickým titulom Mgr.

5. Načo ste zamerali svoju pozornosť po skončení vysokej školy?

Ako som už vyššie spomínala, vždy som bola v štúdiu poctivá a citlivosť, čo si všimli aj profesori na univerzite a podporovali ma v pokračovaní štúdia na vykonanie rigorózneho skúšky. Vzhľadom k tomu, že štúdium na univerzite ma mimoriadne naplňovalo a bavilo, rozhodla som sa, že budem pokračovať a úspešne som obhájila rigoróznú prácu a získala som malý doktorát. Samozrejme som naďalej pôsobila aj na úrade práce (na mojom pôvodnom pracovisku) ako samostatný radca pre spoluprácu so zamestnávateľmi regiónu.

6. Vieme, že ste absolvovali rigorózne skúšky, aká problematika vás zaujala?

Témou mojej rigorózneho práce boli Ženy po materskej dovolenke a možnosti ich návratu na trh práce. Pri spracovaní tejto problematiky som sa musela zákonite dotknúť aj sociálnych nerovností medzi pohlaviami všeobecne, ale aj k nerovnostiam pri uplatnení sa žien na trhu práce po materskej dovolenke, zosúlaďovaní pracovných a rodičovských povinností a deficitu Family Friendly Policy – prorodinne orientovanej politiky zamestnanosti na trhu práce. Bola to veľmi zaujímavá a hlavne aktuálna téma, pri spracovávaní ktorej som z odbornej literatúry získala komplexný prehľad o problémoch žien 21. storočia nie iba z oblasti zamestnanosti, ale všeobecne.

7. Prečo ste vstúpili do komunálnej politiky? Akej oblasti sa venujete?

Mala som odradené deti a cítila som potrebu verejne sa angažovať, robiť niečo osočné pre obyvateľov nášho mesta. Do komunálnej politiky som vstúpila v roku 1992, kedy ma po prvýkrát zvolili za poslankyňu mestského zastupiteľstva za MKDH-MKDM (Maďarské kresťansko-demokratické hnutie). Do tohto hnutia sa neskôr transformovali zvyšné 2 maďarské strany

a vzniklo SMK-MKP (Strana maďarskej koalície), ktoré sa od roku 2012 premenovalo na Stranu maďarskej komunity. Ako občianka SR maďarskej národnosti sa od začiatku uchádzam o hlasy voličov ako členka tejto strany, čo je pochopiteľné. No vždy som zastupovala a zastupujem občanov rovnako, bez rozdielu na pôvod, národnosť, vierovyznanie a pod., nerozdeľujem ľudí podľa toho, akým jazykom rozprávajú, pre mňa je prioritne dôležité to, kto akým je človekom. Vďaka tomuto môjmu postoju a doteraz vykonanej práci pre nás všetkých Senčanov, okrem maďarských voličov mám podporu značnej časti slovenských voličov v meste.

Od začiatku môjho pôsobenia v komunálnej politike som vedela, že chcem robiť hlavne v sociálnej oblasti. Od roku 1996 okrem jedného volebného obdobia som poslankyňou MsZ a pracujem nepretržite v komisii sociálnej a zdravotnej, venujem sa oblasti, ktorá je mi blízka a v ktorej – neberte to, prosím, ako samochválu, ale tvrdia to druhí, že som aj odborníčka.

V spolupráci s odborným útvarom sociálnych vecí mesta sa podieľam na vypracovávaní rôznych koncepcných materiálov, ako napr. komunitný plán mesta, PHSR (Plán hospodárskeho a sociálneho rozvoja), spolupracujem s rôznymi občianskymi združeniami pôsobiacimi v sociálnej oblasti, aktívne sa zúčastňujem odborných konferencií organizovaných mestom, ale aj inými organizáciami.

V regionálnej politike pôsobím od roku 2009, kedy ma prvýkrát zvolili za poslankyňu Bratislavského samosprávneho kraja. Od januára 2010 zastávam funkciu vicežupanky BSK pre oblasť zdravotníctva a sociálnych vecí a od marca 2014 aj pre oblasť cezhraničnej spolupráce SK-AT a SK-HU.

Na župe vediem komisiu zdravotníctva a sociálnych vecí, som gestorkou pracovnej skupiny Regionálneho akčného plánu pre prevenciu a elimináciu násilia páchaného na ženách, gestorkou pracovnej skupiny pre Včasnú intervenciu, aktívne vystupujem k odborným témam na rôznych konferenciách a workshopoch a popri tom sa venujem práci poslankyne na miestnej aj regionálnej úrovni. Je to náročná práca, ktorá mi zaberie značnú časť môjho voľného času a ktorú by som bez všestrannej podpory zo strany mojej rodiny určite nezvládla. Som ale šťastná, lebo mám prácu, ktorá je mojim koníčkom a z každého pohľadu ma naplňa.

8. Je nám známe, že mesto Senec je Vaše rodné mesto. Čím Vám je mesto blízke a čo chcete ešte pre jeho prospech urobiť? Aké zmeny mesto čakajú z hľadiska regionálnej politiky?

Som rodená Senčanka a to teraz berte doslovne. Narodila som sa doma na dnešnej Štefánikovej ulici, vtedy sa tá ulica volala Poľovnícka. Tak som sa ponáhľala na tento svet, že moja maminka nestihla prísť do pôrodnice do Bratislavy. Zapustila som teda svoje korene do rodnej zeme tu v Senci a nikde inde na svete by som nedokázala žiť. Je príjemné občas vycestovať do sveta, ale po 2-3 týždňoch ma už niečo ťahá domov. A ten neopísateľný pocit príťažlivosti má na „rovňasi“ moje rodné mesto, rodný kraj. Naše mesto prešlo za posledných 50-60 rokov veľkou premenou, žiaľ, na tvár mesta sa popísala nadmerná urbanizácia, ktorá sa datuje na začiatky 70-tych rokov. Zbúral sa stred mesta, staré budovy a celé ulice museli ustúpiť bytovej výstavbe a tento proces sa nedal zastaviť dodnes. Napriek tomu, že mi jedno oko plače za starým Sencom, druhé sa raduje, lebo máme pekné mesto, plné zelene, máme krásne jazerá, oddychovú zónu a nespočetné možnosti na kultúrne, športové a spoločenské využitie. Z budúcnosti úrovne regiónu by som vymenovala iba zopár plánovaných akcií, ako napr. rozšírenie cyklotrás, chceme udomáčniť župné aktivity ako napr. Farm fest, ktorý zorganizujeme tento rok po prvýkrát aj v Senci, pripravujeme rozšírenie kruhovej križovatky pri Malom Bieli, dokončenie revitalizácie športového ihriska pri GAB Senec, ale bude toho určite viac. Najpálčivejšou úlohou, ktorá ma trápi už niekoľko rokov a zatiaľ sa mi nepodarila uskutočniť, je rekonštrukcia synagógy. Mojim želaním je, aby naše mesto naďalej rozkvitalo, aby sa nám tu všetkým dobre žilo, aby sme priložili všetci ruku k dielu, chránili si to, čo sa v meste vybudovalo za uplynulé roky. Ja osobne budem robiť všetko preto, aby sa nám to spoločnými silami podarilo.

9. Ako podpredsedníčka BSK ste sa podieľali na nespočetnom množstve projektov, okrem iného ste sa zasadili aj o rekonštrukciu a sanáciu Židovskej synagógy. V akom štádiu je teraz projekt rekonštrukcie budovy?

Áno, senecká Synagóga je moja srdcová záležitosť. Vedia to o mne nie iba Senčania, ale aj kolegovia poslanci na župe. O jej záchranu sa usilujem od prvého dňa, ako som sa dostala na župu. Dôvody, pre ktoré sme zatiaľ nemohli zahájiť jej rekonštrukciu, sú ale mimo môjho dosahu. Podľa ale po poriadku. V roku 2006 sa poslanci župy dohodli, že prenajmú synagógu od ÚŽŽNO (Ústredný zväz židovských náboženských obcí) a vybudujú si v nej kultúrny klaster. Objednali si aj projektovú dokumentáciu, získali stavebné povolenie, ale nakoľko sa vtedy už písal rok 2009 a blížili sa župné voľby, nakoniec poslanecký zbor neschválil financie na záchranu synagógy. Ja som nastúpila do funkcie podpredsedníčky v januári 2010, kedy som ihneď otvorila problém so synagógou a zistila som, že bude možné uchádzať sa o financie z nórskeho finančného mechanizmu, ale k tomu je potrebné deklarovať vlastnícky vzťah k budove. Po zdĺhavých a veľmi náročných rokovaníach s ÚŽŽNO o predaji sa mi podarilo presvedčiť aj kolegov poslancov na župe, aby odsúhlasili kúpu budovy a jej následné využitie ako župnej regionálnej galérie. Ale aby nebolo všetko také jednoduché, pre procesné chyby sme museli odkúpenie schvaľovať dvakrát. Vysúťažili sme dodávateľa projektovej dokumentácie, vybavili sme stavebné povolenie, získali sme nefinancujúceho partnera z Nórska, aby sme navýšili body pre projekt, aby sme mali väčšie šance byť úspešným, jedným slovom sme urobili všetko možné aj nemožné, aby sme získali financie. Napriek všetkým našim snahám v novembri 2014 z úradu vlády nám oznámili, že sme skončili tretí pod čiarou, t.j. peniaze sme nedostali.

Po tejto nepríjemnej správe som začala hľadať možnosti, kde získať peniaze na záchranu synagógy. Po viacerých rokovaníach s pánom županom a kolegami poslancami sme dospeli k dohode, že ak v novom projektovom období 2014-2020 z programu cezhraničnej spolupráce nebude možné čerpať financie na záchranu kultúrnych pamiatok, pôjdeme do rekonštrukcie z vlastných zdrojov, t.j. zo župných peňazí. K tomu bude ale potrebné opätovne odkúpiť synagógu od ÚŽŽNO, nakoľko v pôvodnej kúpnej zmluve na požiadavku predávajúcich bola rozvázovacia podmienka, že ak nedostaneme financie z nórskeho finančného mechanizmu, synagóga sa automaticky stáva vlastníctvom ÚŽŽNO. Momentálne pracujeme na návrhu novej kúpnej zmluvy a rokujeme o podmienkach opätovného odkúpenia s vlastníkom budovy. Podľa môjho odhadu by sme mohli odsúhlasiť v župnom zastupiteľstve odkúpenie synagógy na septembrovom zastupiteľstve. Podľa plánov by malo v seneckej synagóge vzniknúť Podunajské osvetové centrum, ako vysunuté pracovisko MOS (Malokarpatského osvetového strediska v Modre), ktoré by slúžilo nie iba pre Senčanov, ale pre celý okres Senec. Táto zmena využitia bola zákonná, nakoľko z vlastných zdrojov by sme nedokázali zafinancovať celú rekonštrukciu aj vznik a prevádzku pôvodne plánovanej regionálnej galérie. Stálu expozíciu už vonkoncom nie a čo by to bolo za galériu bez stálej expozície? Ak všetko pôjde podľa plánu, s prácami by sme mali začať v I. polroku 2016. Držite mi päsť, aby sa to konečne podarilo.

10. Čo si myslíte o spolupráci seneckých škôl s národnostným školstvom? V čom ešte vidíte rezervy?

Som o tom presvedčená, že spolupráca medzi maďarskými a slovenskými školami v Senci je veľmi dobrá. Žiaci sa navzájom zúčastňujú rôznych športových súťaží, pedagógovia sa navštevujú navzájom na rôznych oslavách a podujatiach pri významných jubileách a pod. Možno by bolo dobré viac sa zamerať na vzájomné faktografické spoznávanie histórie našich národov bez toho, aby sme sa navzájom obviňovali a pripomínali si vzájomné krivdy. K tomu by mala slúžiť spoločná učebnica, ktorú by vytvoril kolektív slovenských a maďarských historikov. Túto učebnicu už sľubujú odborníci viac ako 20 rokov, ozaj by už bolo načase, aby sa dostala čím

skôr do rúk novej generácie. Mali by sme sa zamerať aj na vzájomné spoznanie jazyka a zvykov našich národov. V detstve sme sa hrávali na ulici maďarské aj slovenské deti a naučili sme sa navzájom jazyk toho druhého. Dodnes ak stretnem na ulici rovesníkov Slovákov, pozdravia ma po maďarsky a snažia sa prehovoriť ku mne v materinskom jazyku, aj keď s odstupom času je to pre nich čoraz ťažšie a väčšinou ja som tá, ktorá po prvých milých slovách otočím konverzáciu na slovenčinu. A mne sa napríklad nemôže stať, aby som Slováka pozdravila po maďarsky, prejavom mojej úcty k nemu je, že aj ja ho oslovím v jeho rodnej reči.

11. Čím vás oslovila práca v rade škôl nielen v Gymnázii Antona Bernoláka v Senci, ale aj na iných školách? Ako časovo zvládajte tak náročné funkcie a ako eliminujete fyzické vypätie?

Do rád škôl pri školách v zriaďovateľskej pôsobnosti župy sú obsadzovaní väčšinou poslanci. Nebolo tomu inak ani pre nové volebné obdobie 2013-2017. Pre mňa to bolo samozrejmou, že chcem pracovať v RŠ pri seneckých školách. Vybrala som si GAB a SOŠ na Kysuckej v Senci. Ponúknuté miesto v mojej Alma Mater v Gymnázii A. M. Szencziho som prenechala poslancom, ktorí tam pôsobili aj v predchádzajúcom období a regnujúcemu predsedovi RŠ, ktorí pomocou rodičov a župy zachránili pred 5-mi rokmi školu pred zánikom. Som rada, že za moje pôsobenie v oboch školách som mohla byť prínosom pre žiakov, pedagógov aj nepedagógov v predmetných školách. Tým, že členstvom v RŠ mám možnosť získať informácie o vzniknutých problémoch z prvej ruky, uľahčuje a urýchľuje mi to včas hľadať spôsoby pomoci pre školy. Ako som už spomínala, veľa voľného času nemám, povinnosti volajú aj cez víkend, vo večerných hodinách a niekedy aj počas osobného voľna či dovolenky, ale to málo času čo mám, venujem v prvom rade rodine - manželovi, deťom, vnúčatám a ak sa mi ešte niečo zvýši, tak rada relaxujem v mojej 15 metrov dlhej skalke, alebo si prečítam krásnu literatúru. V máji som sa dostala aj do divadla P. O. Hviezdoslava na otvorenie 11.ročníka festivalu inscenácií a súčasnej drámy Nová dráma/New drama. Bol to krásny umelecký zážitok.

12. Pracujete v redakčnej rade časopisu Senčan, akú rubriku by ste ešte do časopisu zaradili? Myslíte si, že sa Senčania v časopise dostatočne prejavujú svojimi názormi?

Som predsedníčkou Redakčnej rady Senčana už 4. volebné obdobie. Mestské noviny Senčan by v prvom rade chceli informovať obyvateľov o dianí v meste, väčšinou za uplynulý mesiac. Senčania svoje názory a postrehy môžu prejsť prostredníctvom Internetu cez novozriadenú službu – Odkaz pre starostu alebo na Internetovej stránke mesta Senec. Do mestských novín sme pred rokom zaradili novú rubriku chválime - karháme, no žiaľ, toho karháme máme viac. Ja osobne necítim potrebu t. č. rozširovať existujúce rubriky Senčana, ale ak dostanem zaujímavé nápady, budem rada, vopred za ne ďakujem a vôbec sa tomu nebránim.

13. Čo si myslíte o spolupráci seneckých škôl s mestským múzeom? Vieme, že ste sa aj vy zasadili za jeho existenciu. Ako vnímate prezentáciu regionálnych dejín prostredníctvom výstav, prednášok, besied a diskusií? Myslíte si, že by bolo vhodné prezentovať regionálne dejiny aj formou otvorených hodín v múzeu?

Som veľmi hrdá na to, že už aj v Senci máme mestské múzeum, na čele ktorého stojí ten najsprávnejší riaditeľ, ktorý žije s múzeom, z mesiaca na mesiac neúnavne a obetavo pripravuje pestrý program tejto inštitúcie. Podporovala som zo všetkých síl vznik tohto múzea, lebo zastávam názor, že bez minulosti a prítomnosti, ktorá sa stáva už zajtra minulosťou, nemôže existovať budúcnosť. V tejto vete je aj odpoveď na vašu otázku, ako vnímam prezentáciu regionálnych dejín prostredníctvom výstav, prednášok a besied. Návštevnosť múzea na rôznych prednáškach svedčí o tom, že rozhodnutie zriadiť mestské múzeum bolo jedným zo správnych rozhodnutí poslaneckého zboru mesta Senec.

14. Aké je Vaše životné „krédo“? Čím sa v živote riadite?

Immanuel Kant známy nemecký filozof vyriekol kategorický imperatív: „*Konaj len podľa toho maxima, od ktorého môžeš zároveň chcieť, aby sa stalo všeobecným zákonom.*“

Ja som si podstatu tejto vety vyložila pre seba tak, že sa máme správať a konať tak, aby naše správanie a konanie (činy) mohli byť povýšené na zákon. Pri mojich rozhodnutiach a činoch sa snažím, aby som nikomu neublížovala, aby som nerobila druhým to, čo by som nechcela, aby iní robili mne. Iba dúfam a verím, že sa mi to v doterajšom živote aspoň trochu podarilo.

15. Ako si predstavujete budúcnosť Senca, bude spĺňať rozmer európskeho mesta?

Myslím si, že mesto Senec disponuje so všetkými predpokladmi, ľudským potenciálom aj hospodárskymi podmienkami, aby sa už teraz mohlo nazývať európskym mestom, no nebola by som rada, keby sa naše mesto stalo európskym veľkomestom. Charakter okresného mesta je pre Senec postačujúci vzhľadom na existujúcu infraštruktúru, ktorá už v tomto čase je miestami nevyhovujúca.

16. Ako bude napredovať vaša politická zainteresovanosť? Ako chcete skĺbiť politické aktivity a rodinný život?

Vzhľadom k tomu, že deti mám dospelé, dcéra s rodinou už 20 rokov žije vo Veľkej Británii, syn má vlastnú rodinku v Senci, neviem si predstaviť, aby som sa naďalej neangažovala v politickom živote na miestnej, regionálnej, ale aj na celoštátnej úrovni. V parlamentných voľbách v roku 2016 ako podpredsedníčka strany SMK-MKP budem kandidovať aj do NR SR. Cítim v sebe dostatok síl a odhodlania, aby som sa venovala veciam verejným a svoje vedomosti a skúsenosti z pracovného života zúročila v prospech spoluobčanov. Doteraz sa mi vždy podarilo skĺbiť pracovný aj rodinný život aj vtedy, keď som mala 8-mesačného syna v jasličkách a 4-ročnú dcérku v škôlke, myslím si, že teraz je to neporovnateľne ľahšie. Dvtedy, kým mám podporu voličov a rodiny, kým budem cítiť, že stoja pri mne a veria vo mňa, nemám strach z budúcnosti mojej politickej zainteresovanosti.

17. Myslíte si, že ženy sú v našej politike dostatočne emancipované?

Vôbec nie. Žiaľ, ženy v slovenskej spoločnosti ešte stále nezaujali to miesto, ktoré by im právom patrilo. Na papieri máme rovnaké práva aj povinnosti, ale tých povinností je ešte stále viac. Pozrime sa iba na deľbu domácich prác, na odmeňovanie žien a mužov za tú istú prácu, počet mužov na materskej a rodičovskej dovolenke, počet političiek vo vrcholovej politike a mohla by som menovať ešte dlho. Musia sa ešte vystriedať minimálne 2 generácie, aby sa ten pomer trochu vylepšil, ale nemajme ilúzie, naši muži budú hrať v kapele politiky ešte dlho primáša, nám ženám ostanú len druhé husle. Jediné, čo ma „teší“ je fakt, že okrem severských štátov nie sú na tom oveľa lepšie ani ostatné európske štáty. Je to márna útecha, ale aspoň niečo!

Ďakujem za rozhovor.

Ďakujem za možnosť prezentovať sa vo vašom školskom časopise, je to pre mňa veľkou ctou.

**PhDr. Helena Oberhauserová,
predsedníčka Rady školy pri Gymnáziu Antona Bernoláka Senec**

Rande pred zborovňou

Mgr. Lucia Nemečková. Pre našu triedu septima zostane nezabudnuteľne symbolom úžasného poznania počas dvoch týždňov v Rakúsku a následne ďalší školský rok na Slovensku. Projekt Comenius sa stal pevnou súčasťou nášho študentského bytia na GAB-e a isto naň budeme dlho a s láskou spomínať. Túto jar sme projekt definitívne ukončili a ako symbolickú bodku sme p. profesorku poprosili o rozhovor (nielen o Comeniuse).

Pani profesorka vyučuje nemecký jazyk, občiansku náuku. Bola triednou profesorkou tohoročných maturantov – 4. A.

Teraz v júni končíte dvojročný bilaterálny projekt Comenius. Zorganizovať taký projekt je, nepochybne, náročné, určite aj psychicky. Ako ste bojovali proti stresu a vypätým nervom?

Comenius je krásny, ale skutočne náročný projekt, najmä z hľadiska managovania. A stres? Nuž, bolo to občas ťažké, v mojom prípade si to odnášajú ľudia naokolo. Vyrozprávam sa im, ale často som na nich aj zlá.

Máte nejaký obľúbený moment počas Comeniusu, na ktorý rada spomínate?

Júj, tých momentov je neúrekom! To by sme tu mohli byť do večera. Asi s každým z projektu mám nejaký moment, situáciu, ktoré si pamätám. Vytvorili sme si či už s kolegyňami z Comenius teamu, alebo so študentmi nadštandardné vzťahy. Niet sa čo čudovať, veď minulý kalendárny rok sme spolu prežili 24 plných dní, 18 nocí, 18 krát sme spolu raňajkovali, večerali, precestovali celé Rakúsko a Slovensko. A práve táto každodenná realita s týmito mladými ľuďmi bola úžasná, ich elán, radosť zo života, humor, to sú všetko veci, pre ktoré si človek povie, že je úžasné byť učiteľom!

Ako vaša rodina znášala také dlhé odlúčenie?

Mám skvelého manžela, na ktorého som sa mohla úplne spoľahnúť. A je aj veľmi tolerantný, má pochopenie pre moju prácu, za čo som mu vďačná. Chýbali mi veľmi, no často som na túto skutočnosť nemala čas myslieť pri maximálne vyplnenom programe.

Máte z projektu nejaké úsmevné historky?

To sú interné informácie. Ale pochopia len zainteresovaní: nutelka, Vinckove skoky, Malý kebab, Veľký kebab, šefica.

Ako sa vám spolupracovalo s rakúskymi kolegami?

Byť partnermi v medzinárodnom projekte je namáhavé, odkomunikovať organizáciu, realizáciu celého projektu od podania prihlášky až po záverečnú správu, zladiť všetky kultúrne rozdiely, dôjsť ku konsenzu. Ale myslím, že sme to zvládli a dúfam, že zostaneme v priateľskom kontakte.

Stalo sa vám už niekedy, že ste dostali blok a nevedeli rýchlo po nemecky zareagovať?

Samozrejme, nie je to pre mňa materinský jazyk. A vplýva na to aj veľa faktorov, napríklad pri únave sa horšie reaguje, ale cítiť aj absentujúci tréning. Ak sa dlhšie nevenujem nemčine denne, napr. nesledujem TV, alebo nečítam, už to pri hovorení pociťujem.

Ak by ste si mali vybrať jedno miesto, z tých čo sme navštívili, ktoré sa vám páčilo najviac a kam sa určite chcete vrátiť?

Z UNESCO pamiatok oboch krajín sa ťažko vyberá jedno ... Ale určite Hallstatt v Rakúsku a Bardejov na Slovensku.

Ste optimista?

Skôr áno, optimisti sa majú v živote lepšie.

Vždy ste vedeli, čo chcete robiť? Prečo ste sa rozhodli stať sa učiteľkou?

Nie, nerozhodla som sa jednoznačne. Mám mamu učiteľku, hlavne ona ma ovplyvnila.

Aká rada by podľa vás pomohla tým, ktorí sa neúspešne mordujú s nemčinou?

To, čo platilo na mňa. Denne sa venovať jazyku aspoň pol hodinku, či už si niečo prečítať, alebo pozrieť v televízii, vypočuť na internete. A naučiť sa niekoľko slovíčok, fráz. Tie si potom po týždni zopakovať. Málokto sa jazyk naučil bez času, ktorý je potrebný mu venovať.

Ak by ste neučili, čím by ste sa stali?

Novinárkou. Chcela som ísť po gymnáziu na žurnalistiku, ale nemala som dostatok uverejnených článkov. Žurnalistiku chcem študovať na Univerzite tretieho veku na dôchodku. Teda, keď sa ho dožijem.

Aké hodnoty sú pre vás najdôležitejšie?

Tradičné: zdravie, rodina, viera.

Ako spomínate na svoje študentské časy? Ktoré predmety vás najviac trápili?

Na strednej škole ma potrápila matematika a na vysokej nemecká morfológia.

Odmaturovala vám trieda. Budú vám jej študenti chýbať?

Už teraz mi chýbajú. Aj keď sme prežili okrem pekných aj ťažké časy. Ale ako som mala v príhovore na stužkovej: „Každá mama miluje všetky svoje deti rovnako, no predsa dieťa, ktoré je choré, alebo s ním má matka starosti, ľúbi akosi viac, obáva sa oň väčšmi.“ Ja dúfam, že sa im v živote bude dariť, a že z nich budú dobrí ľudia.

Ako si spomínate na svoj maturitný ročník, maturitnú skúšku?

Ťažko, hoci som zmaturovala na samé jednotky. Maturita nie je náročná, keď ste na ňu pripravení, ale tá príprava dá zabrať!

Ktorú vlastnosť si na sebe vážite najviac a na ktorú, naopak, nie ste hrdá?

Myslím, že som empatická a dúfam, že viem ľuďom pomôcť dobrým slovom. Naopak, je to aj moje negatívum, že viem týmto slovom ublížiť a často veľa rečním, som prostoreká.

Máte nejaké krédo/motto, ktorým sa riadite v živote?

Motto nemám, snažím sa poučiť z vlastných skúseností.

Naša trieda práve s tretiakmi absolvovala venček. Mali ste aj vy to šťastie vyskúšať si taký kurz na strednej? Ako vám to šlo, popr. pamätáte si ešte nejaké tance?

Neabsolvovala, lebo som tam po prvej hodine už nešla. „Tancmajster“ bol veľmi komický a ja som bola puberľáčka, ktorej bolo všetko smiešne. Dodnes to ľutujem, možno si to vynahradím na tom dôchodku.

Čo vás najčastejšie rozosmeje?

No kto iný ako študenti!

Aké sú vaše hobby? Čomu sa najradšej venujete, ak si nájdete voľnú chvíľku?

Čítanie časopisov a kníh nielen v nemčine, práca v záhrade, dobrý film, vyvetranie si hlavy pri športe.

Často nosíte pekné živé farby. Máte jednu obľúbenú?

Starorozovú a tá pristane i starším dámam, takže v nej ma stretnete aj na tom dôchodku.

Máte nejakého obľúbeného herca alebo inú celebritu, ktorá sa vám páči?

Bruce Willis.

Aký je váš obľúbený hudobný interpret/kapela?

Z našich Hex a potom Sting.

Aké sú vaše naj... : film, kniha, jedlo, vysnívaná destinácia?

Forrest Gump, Quo vadis, vysmázaný karfiol, Maurícius.

Chceli by ste niečo odkázať našim študentom?

Nestrácajte ideály o tom, že môžete meniť svet! Tvorte a pracujte na sebe!

Ďakujeme za rozhovor.
Michelle, Mat'a, Zara, septima

Pod'akovanie

V posledný deň školského roka s ľahkosťou a úľavou opustíme brány našej školy, aby sme sa oddýchnutí, plní zážitkov znovu v septembri vrátili do školských lavíc.

No tento posledný deň bude mať pre tri panie závan nostalgie – naozaj to bude poslednýkrát, keď prekročia brány školy ako jej pevná súčasť. Po dlhých a poctivo odpracovaných rokoch vymenia svoju prácu za zaslúžený oddych.

Týmito riadkami sa chceme p. prof. Hospodárovej, p. prof. Janotkovej a p. vedúcej kuchárke Májekovej poďakovať za ich prácu a popriať im dlhé roky pokojných dní v kruhu najbližších, ešte veľa príjemných zážitkov a predovšetkým pevné zdravie.

Keďže sme p. prof. Hospodárovú vypovedali v 1. tohtoročnom čísle Gymkáča, poprosili sme o rozhovor p. prof. Janotkovú a p. kuchárku Májekovú.

Pani profesorka Janotková, ako sa vám učilo na našom gymnáziu?

Učilo sa mi výborne, hlavne kvôli výbornému kolektívu a dobrým študentom.

Tešíte sa na zaslúžený odpočinok?

Veľmi sa teším. Najmä na čas, ktorý budem môcť oveľa viac venovať svojim štyrom vnúčencom. A ešte sa teším na prácu vo svojej záhrade, predovšetkým na pestovanie kvetín, ktoré mám veľmi rada.

Čo vám bude chýbať?

Všetci študenti.

Ako sa chystáte tráviť voľný čas?

Budem mať väčší priestor na pravidelné cvičenie, beh, prechádzky, oddych a už spomínané vnúčence a záhradu.

Máte nejakú milú príhodu či skúsenosť zo školy, na ktorú si rada spomínate?

Napadla mi úsmevná situácia, ktorá sa stala ešte v čase socializmu. Možno ju skôr pochopia tí skôr narodení. Študenti na hodine telesnej výchovy bežali beh na dlhé trate – 3 000m. Ja som stála pri okruhu a merala som im medzičas. Jeden zo žiakov prebehol okolo mňa mi pozdravil (už to bolo úsmevné, mala som s ním hodinu): „Česť práci!“ a bežal ďalej...

Pani Májeková, koľko rokov varíte pre našich študentov?

21 rokov.

Tešíte sa na zaslúžený odpočinok?

Áno.

Čo vám bude chýbať?

Práca.

Ako sa chystáte tráviť voľný čas?

S vnúčatami, s rodinou.

Máte nejakú milú príhodu či skúsenosť so žiakmi, na ktorú si rada spomínate?

Ešte sa nestalo, že by maturanti doniesli kuchárkam kvety ako poďakovanie za stravu, ktorú im celé tie roky zabezpečovali. Ale tento rok bola jedna výnimka – a urobil ju Victor Ibara, ktorý ako jediný nám tie kvety doniesol a pred všetkými sa poďakoval.

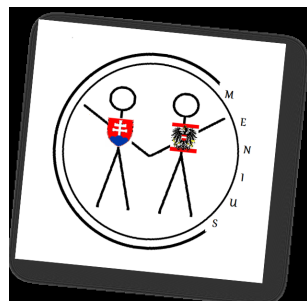
Ďakujeme za rozhovor. Mat'a, Michelle, Zara, septima

Projekty

Comenius

Ako sa začínajú konce...

Starostlivo si doň značíme rôzne dátumy a udalosti a v tej správnej chvíli sa tam zabudneme pozrieť.

Čo je to? Jasný, že kalendár. No teraz nejdem rozprávať o histórii alebo výhodách a nevýhodách kalendárov. Chcem vám predstaviť jeden konkrétny narodeninový kalendár, ktorý má istú špeciálnu funkciu. Okrem toho, že sú v ňom pozapísané dátumy narodenín všetkých priamo zúčastnených, symbolicky uzatvára náš dvojročný projekt Comenius.

Slovenská prezentácia kalendára sa uskutočnila v utorok 24.3.2015 v Labyrinte v MsKS v Senci. Po tom, ako sa pripravila technika, pozapájali sa všetky káble, nainštalovali sa výstavné panely so stránkami kalendára a naservirovalo sa lákavé občerstvenie, sme mohli oficiálne začať. Študenti víťali, usádzali, moderátori stresovali. Prezentáciu otvorili výborné hudobné a spevácke čísla žiakov našej školy, za čo im ďakujeme. Ďalej nasledovalo predstavenie celého projektu menej zainteresovaným hosťom a neskôr aj príhovory Mgr. E. Pröll z Amerlinggymnasia z Viedne

a nášho pána riaditeľa. Oficiálnu časť ukončila choreografia ľudových tancov, ktoré zatancovali dievčatá z oktávy. Potom sme sa už mohli slobodne vrhnúť na výborné jedlo a pokračovali sme voľnou debatou medzi sebou aj s našimi rakúskymi priateľmi z projektu. Popritom sme si mohli pozrieť fotky zo všetkých pobytov, ktoré sa premietali na plátno.

11. apríla 2015 sa uskutočnila ešte prezentácia kalendára vo Viedni na magistráte mestskej časti Viedne. Spolu s nami všetkými sa jej zúčastnil aj náš pán riaditeľ. Keď sme zistili, že od odchodu do Viedne ubehol práve rok, nechcelo sa nám veriť, že to bolo tak dávno. Myslím, že by sme sa všetci zhodli na tom, že by sme chceli vrátiť čas dozadu, aby sme znovu stáli na tom zelenom gumovom linoleu s kufrom v ruke vo Viedenskej JUFE a čudovali sa, ako je možné, že nemáme na izbe záchod, alebo by sme sa znovu napchávali domácim „Pribináčikom“ v Salzburgu. Jednoducho prežiť všetky tie krásne zážitky odznova.

Na záver by som sa chcela poďakovať všetkým, ktorí hoci aj maličkosťou dopomohli k realizácii projektu. No hlavne p. prof. Nemečkovej, ktorá dala do príprav a realizácie naozaj všetko a obetovala obrovské množstvo svojho voľného času a energie. Dúfam, pani profesorka, že ste to neofutovali a budete na tie týždne spomínať tak dobre ako my.

Michelle, septima

A teraz už naozajstný záver...

Tento školský rok nám priniesol mnohé nezabudnuteľné zážitky. A nielen v laviciach či v súkromnom živote, ale aj na našich dobrodružných cestách. Za posledných hrejivých lúčov septembra sme objavovali naše krásne Slovensko. Bola to naša druhá púť za UNESCO pamiatkami svetového kultúrneho dedičstva UNESCO a súčasne pre mnohých z nás výnimočná príležitosť vidieť po prvýkrát nami nepoznané zákutia našej vlasti. Teraz je apríl a v sviežom vzduchu cítiť nepatrný prísľub leta. A ako to už na začiatku leta chodí, niečo dlhé sa končí. Náš projekt vyvrcholil vytvorením kalendára, ktorý nám už teraz spokojne visí na stenách našej izby a s clivou, ale i radostnou príchuťou pripomína neopakovateľné zážitky z týchto dlhočizných výletov. Kalendár naša trieda predstavila v Labrynte v MsKS, ale o tom ste už čítali. Čo sa však stalo ďalej? Na ťahu je vznešené mesto habsburskej dynastie, plné prepychu a množstva vytúžených snov, aké vzbudia len svetlá veľkomesta. Veľkolepá história a očipútajúca súčasnosť, pamiatky i moderné skvosty, domáca rakúska kultúra a korenie množstva cudzích národností. To je Viedeň. A práve tam sme sa mali vrátiť.

Vchádzame autobusom medzi rakúske hranice a hoci mesto je ešte ďaleko, ja už počujem melódie piesní, ktoré sme počúvali takto pred rokom. Na cestách, s hlavou plnou snov a veselým štebotaním s priateľmi. Bolo to krajšie, ako sa človeku zdá zo spomienok. Viedeň, bežime do tvojej vystretej náruče dať ti posledné zbom!

No príde chvíľa, kedy konečne môžeme vystúpiť z autobusu von na chodník z mačacích hláv. Obzerám sa okolo seba a musím priznať, že Viedeň je krajšia, ako si ju pamätám. Milujem jej vysoké zdobené strechy, viktoriánske lampy s korunkami, ulice, na ktorých každej rohu odpočívajú nejaký obraz pompéznej minulosti i ulice preplnené ľuďmi, ktorí svoju extravaganciu a výstrednosť prezentujú tak sebavedome, až sa za nimi Slovák nestačí obzerať. Kráčať popri múzeách dvojčatách na Maria-Theresien-Platz a mňa nanovo ohromujú otvorené spomienky na ich nádherný exteriér aj interiéry, potom si spomeniem na túru po Ringstrasse a uvedomujem si to naplno. Áno, Viedeň je úžasná, je zvláštna aj dychvyrážajúco prítomná, napriek svojej slávnej minulosti. Naplnení spomienkami sa spontánne rozhodneme prejsť k našej starej dobrej Jufe, kde sme boli pred rokom dva týždne ubytovaní a cestou tam nám, tak ako pred dvanástimi mesiacmi, aj teraz veje nad hlavou leták na aprílový blší trh.

A viete, kde sa vo Viedni nakupuje Slovákovi najlepšie? Samozrejme. Aj tentoraz nám naše pani profesorky darujú zopár hodín na Mariahilferstrasse, kde sa pokúsime prekuť čo najviac obchodov. Nakoniec sa stretávame na našom starom známom mieste pod hodinami. A odtiaľ nám už nič nebráni navštíviť našich rakúskych priateľov. Zdá sa, že na exteriéri Amerlinggymnasium sa odohrali nejaké zmeny, no žiaľ, záhada jedinej záchodovej kabínky pre celé jedno obrovské poschodie zostáva aj tentoraz nezodpovedaná. Keďže čas tlačil a nás bolo veľa, museli sme zopár ľudí obetovať v prospech kultúrneho vyžitia. Oproti gymnáziu totiž stojí budova radnice, kde si rakúski študenti pripravili kultúrny program na oslavu ukončenia projektu. Alebo skôr, projektov. Spolu s nami tam totiž boli aj profesori a študenti z bulharských a ďalších zahraničných škôl, ktorí zdieľali s touto školou bilaterálne spolupráce. Študenti prezentovali pamiatky z rôznych projektov, vrátane nášho, v piatich jazykoch, spolu s vizuálnou prezentáciou fotiek. Ako prestávka poslúžila kultúrna vložka v podobe talentovaného klaviristu a dvoch operných speváčok, ktorí podali skutočne bravúry výkon. Po skončení prezentácie nás Rakúšania ponúkli vlastnoručne napečenými dobrotami, pričom nechýbalo ani sladké, ani slané, ani sushi! Ešte zopár krátkych rozhovorov po nemecky (alebo skôr iným západogermánskym jazykom...), ale hlavne, že boli! A boli úprimne milé! Ešte jedna Gruppenfoto a musíme zakývať našim partnerom na rozlúčku. Ale miznúce prezdobené budovy za oknami

nášho autobusu nám jemne vyčítajú, že je tu ešte jeden priateľ, na ktorého sme zabudli. Lenže je ťažké mu dať zbohom. A tak radšej kujeme plány, ako sa tu zase všetci stretneme na jednej z našich budúcich stretávok. Pretože sa nelúčime navždy, tak ako ani s týmto projektom a ľuďmi, ktorí v ňom boli zapojení. Niekedy netreba hovoriť zbohom...

Zara, septima

**Program
celoživotného
vzdelávania**

Tento projekt bol financovaný s podporou Európskej komisie. Tento dokument reprezentuje výlučne názor autora a Komisia ani Národná agentúra nezodpovedajú za akékoľvek použitie informácií obsiahnutých v tomto dokumente.

Herzlich willkommen in unserer Schule

Aj takýmto nápisom v triede kvinta boli u nás v škole privítaní naši rakúski kolegovia počas svojej krátkej návštevy Bratislavy a Senca. Dňa 29.5. 2015 na našu školu zavítali rakúski učitelia spolu s pani riaditeľkou Mag. Annou Grigoriadis zo školy Dr. Renner NMS v Grazi.

Prvýkrát sme sa stretli počas našej partnerskej spolupráce na projekte ACES (v školskom roku 2013/14), ktorý nám umožnil lepšie spoznať naše školy, študentov a prostredie, v ktorom sa vzdelávajú.

Po privítaní pánom riaditeľom RNDr. Jozefom Radzom a krátkom kultúrnom programe, v ktorom sa predstavili talenty našej školy, nasledovala obhliadka špecializovaných učební a priestorov našej školy. Študenti 3.A, ktorí návštevu sprevádzali, si tak mohli precvičiť komunikáciu v anglickom a nemeckom jazyku. V učebni fyziky im študenti kvinty predviedli ukážku využitia modernizácie vyučovania fyziky meraním dostredivej sily so systémom Vernier. Toto krátke stretnutie na pôde našej školy je dôkazom toho, že medzinárodné školské partnerstvá ponúkajú konkrétnu príležitosť na výmenu medzi kultúrami a spoluprácu. Dúfame, že sa čoskoro zase uvidíme v budúcom školskom roku v Grazi.

Mgr. Danka Knutová

Práve sme mali hodinu chémie a boli sme v chemickom laboratóriu, keď k nám vstúpila rakúska návšteva. Pozorovali pokus, ktorý sme robili, aj keď to bol obyčajný pokus na zistenie pH látok, veľmi ich to zaujalo a chceli vedieť viac. Neviem prečo, ale prišli ku mne a začali mi klásť otázky... v nemčine!!! Pochopila som, že pani chce vedieť, čo robíme, ako to robíme a prečo. Ale po nemecky som im to teda vysvetliť nevedela.

Vďaka trom rokom na tejto škole (pretože angličtina na základke teda nestála za veľa) som mohla prekonať jazykovú bariéru. Život mi zachránila kladná odpoveď na moju otázku: „Do you speak English?“ Vďačná som bola aj za spolužiačku Leu, ktorá strávila rok v Amerike a dokázala vysvetliť pokus do detailov. Veľmi nás potešilo, že boli hostia s návštevou na našej hodine spokojní.

Kaja, 3. A

Mala som za úlohu návštevníkov z Rakúska sprevádzať po našej škole aj s mojimi spolužiakmi Veronikou Pobjeckou, Reném Fialekom a Erikom Filkasom. Na moje prekvapenie ma prvýkrát oslovili po anglicky. Ich prístup ma pozitívne prekvapil. Boli veľmi príjemne prekvapení fungovaním našej školy. Pýtali sa nás, kam chodíme na výlety a ako u nás funguje školská dochádzka. Boli prekvapení, keď sa dozvedeli, že sme delení na jazyky a na laboratórne cvičenia. Súhlasili, že je to efektívnejší spôsob výučby.

To ale nebola moja jediná úloha. Tiež sme si s pani prof. Strivinskou pripravili pre hostí program. Oslovila som aj Peťa Kissa, nášho bývalého študenta, s ktorým sme si zaspievali duet s muzikálu Drakula. Potom im zahrala na priečnej flaute Kamila Jarábková, ktorú sprevádzala hrou na klavíri Mária Jánska. Môžeme len dúfať, že sa to hosťom páčilo, ale z ich tváří som cítila, že mali pozitívny dojem.

Helenka Zsilinszká, 3. A

Pohl'ad do zrkadla

V tomto čísle vám predstavíme našich najmladších – žiakov prímy. Tejto úlohy sa zhostili ich spolužiaci – naši žurnalisti – Michal charakterizoval chlapcov, urobil v triede anketu a Nika nás zoznámila s dievčatami. Triednou profesorkou prímy je Mgr. Martina Kobolková, ktorá vyučuje matematiku a informatiku.

Zoznámte sa s chlapcami z prímy

Dobrý deň! Vitajte na dnešnom futbalovom zápase! Dnes sa vám predstavia študenti prímy Gymnázia Antona Bernoláka v Senci! Všetci vieme, že v obidvoch tímoch hrajú výnimoční hráči! Každý z nich je v niečom špeciálny, ale to budete vidieť až o chvíľu v zápase!

Útok: Martin S; Sam S

Útok: Ondrej K.

Záloha: Alex H; Šimon. O

Záloha: Ondrej M; Šimon M.

Obrana: Lukáš M; Beno.K., Mário.M.

Obrana: Dalibor B; Matej. H; Martin H.

Brankár: Kiko P.

Brankár: Ondrej J.

Rozhodca píska a zápas sa začal! Martin S. vybieha dopredu a snaží sa prejsť cez ostatných! Tohto hráča sa nedá vďaka jeho veľkej postave nevšimnúť, či už na ihrisku alebo inde! Často a veľmi rád všetkým hráčom káže, čo majú robiť a presne preto má v tomto zápase kapitánsku pásku. Martin sa snaží, ale neprechádza cez Maťa, ktorý bol dobre pripravený, tak ako na hodiny v škole. Na Maťa sa dá spoľahnúť a vždy pomôže svojmu tímu. Maťo dopredu nahráva Daliborovi... počkať, kde je Dalibor? Maťo sa takisto čuduje, až nachádza Dalibora riešiť príklady z matiky, ktoré mu tak idú a bavia ho... Dalibor je veľký realista, ktorému neprekáža si počas zápasu otvoriť knihu o Minecrafte a niečo si z nej prečítať. Takže Dalibor síce nezachytí loptu, ale príklady dal na 1*. Loptu zachytil Benjamín a hybaj s ňou dopredu! (Benjamín je dobrý v mnohých veciach, je pravda, že sem tam zaletí do sveta fantázie a trochu sa tam zdrží...) Pokojne prejde okolo čítajúceho Dalibora, ktorý si ho ani nevšimne, ale pozrite sa! Na scénu pribieha Martin H.! Všimli ste si ho? Ani ja nie! Nepoznám nikoho, kto by sa na ihrisku dokázal tak zneviditeľniť ako on! (Je pravda, že sa sem tam dokáže zneviditeľniť, ale nie vždy) Nanešťastie nedokázal zastaviť rútiaceho sa Benjamína, ktorý páli na bránku! Ale čo to?! Je to stroj? Je to lietadlo? Nie! Je to Ondrej J; ktorý sa vrhne po lopte a vyráža ju smerom preč od brány! (Ondrej dokáže brániť bránku tak, ako sa bráni, keď si zabudne úlohu. Čiže skvelo. Keď má šťastie) Lopta sa odkotúľa k Samovi, ktorý má veľkú príležitosť kopnúť ju do prázdnej bránky! Vyzerá to tak, že Samo chvíľu váha! (Samo je občas ostrý, čiže sa dokáže postarať o zrýchlenie tempa hry na ihrisku...) No vtom cez Sama prebehol ako keby namydlený blesk a zobral mu loptu! Kto to bol? Fanúšik? Nie! Ide o hráča Tima! Na spomalenom zábere vidím, že sa potkol o neviditeľného Martina a preletel vzduchom cez Sama! (Timo má semtam vtipnú povahu, a niekedy mu veľmi nerozumiem) Rozzúrený Samo beží za Timom, ktorý v zmätku nahráva Ondrejovi Kubovčákovi! (Ondrej toho veľa nenarozpráva, ale v športoch je neporaziteľný. Vždy si všetko urobí po svojom) Ondrej naráža na Lukáša M; ktorý radšej sedí a učí sa na písomku z dejepisu! (Lukáš je poctivý žiak a vždy sa pre istotu naučí, nikdy sa nespolieha na šťastie.) Ondrej prechádza cez Lukáša a ide ďalej! Má tam voľného Ondreja M; no

nenahráva mu! (Spomínate si, ako som hovoril, že si všetko urobí po svojom?) No tento ťah sa mu vypomstil, pretože ho obral Mário Mika! (Mário je menšej postavy, čiže mu nerobí problémy sa cez niekoho prešmyknúť alebo mu prejsť cez rozum.) Mário posúva loptu na Šimona O.! (Šimon je nepopísateľný, raz je taký, raz taký.) Ale Šimonovi berie loptu Šimon M.! (Šimon nie je veľmi usilovný, ale keď chce, tak vie prekvapit') Ten prechádza cez Mária M. a nahráva Ondrejovi M.! (Ondrej je optimista a vždy je naplnený pozitívnou energiou, ak sa to tak dá povedať) Ondrej zaujímavo prešiel cez Alexa, ktorý nestihol zareagovať! (Alex je dobrý spoluhráč, vždy pomôže a poradí, ak je to v jeho silách) Ondrej náhodou strieľa točenú strelu! Lopta smeruje do pravého dolného rohu! Kristián sa hádže po lopte! A chytá ju! Kristián sa sám čuduje, ako to urobil! (Kristián je dosť bláznivý a niekedy aj hyperaktívny.) A v najnapínavejšej chvíli vchádza na ihrisko so širokým úsmevom Nicol R.! (Nicol sa usmieva takmer stále a často sa smeje.) V očiach jej je vidieť nevypovedanú otázku! (Čo myslíte, prečo chodí na žurnalistický?)

Michal, príma

Zoznámte sa s dievčatami prímy:

Michaela Balážová

Je úprimná a každému rada poradí. Miška rada počúva hudbu.

Lucia Botlíková

Je milá a vždy usmiata a rada sa so svojimi vecami podelí s ostatnými. Lucka má veľmi rada pomarančové Tik-taky.

Linda Figurová

Je z nás zaručene najvyššia a chodí vždy pekne oblečená. Linda vie pekne spievať.

Veronika Hippová

Rada každému pomôže, aj keď je taká tichá, že niekedy ani nevieme, že je v škole. Medzi jej najobľúbenejšie farby patrí ružová a modrá.

Veronika Horváthová

Patrí ku mojim najlepším kamarátkam a je veľmi milá a trezlivá. Veronikina najobľúbenejšia farba je tyrkysová.

Lucia Jančošková

Rada v každom voľnom čase číta knihy a je moja najlepšia kamarátka. Luckin najobľúbenejší film je Hunger Games.

Chiara Katonová

Má vždy dobrú náladu a je stále veselá. Chiara má rada kvetiny.

Lucia Leginuszová

Rada číta knihy a počúva hudbu. Lucke sa páči modrá farba.

Zuzana Nedslivá

Je veľmi dobrá kamarátka, dobre hrá vybíjanú a veľmi jej chutí Oreo.

Sofia Schmidlová

Má prezývku Fufa, vie veľmi pekne kresliť a má rada hudbu.

Nika

Spýtal som sa spolužiakov...

Čo sa ti na novejši škole páči a čo naopak nepáči?

D: Páči sa mi moderný spôsob vyučovania. Naopak sa mi nepáčia nikdy nekončiace schody a spory s kuchárkami pre obedové lístky.

CH: Páčia sa mi dobrí učitelia, čipsy v automatoch a dobrá poloha. Nepáčia sa mi toalety.

CH: Páči: Interaktívne tabule, skorší koniec vyučovania, dochádzkový systém, školská pošta, EDU PAGE. Nepáči: Stravné lístky.

CH: Páči sa mi, že tu je o 10% lepší kolektív (menej bitiek a urážok), ale nie je práve najľahšie písať na staré kriedové tabule.

D: Som rada, že sa môžem porovnávať so seberovnými žiakmi. Na základnej škole boli medzi nami aj štvorročné rozdiely. Niektorí sa učili pomalšie, iní zas rýchlejšie. Páči sa mi aj prístup učiteľov k nám, aj keď náš prístup k nim si nezaslúžia. Som rada, že som sa na GAB dostala.

Ako dlho sa učíš?

D: Na písomky do hodiny, ale inak mi stačí počúvať na hodine a učivo si doma 1-2 krát prečítať.

CH: 1 až 2 hodiny.

D: Približne 5 hodín.

D: Podľa toho, koľko toho máme, ale priemerne 30 - 60 min.

CH: Normálne 5 minút, ale ak je písomka, tak dovedy, kým to neviem.

Keby že môžeš, čo by si na škole zmenil/a?

D: Zamestnala by som upratovačky, ktoré dávajú toaletný papier.

CH: Dlhšie prestávky.

CH: Aby boli v každej triede tablety.

CH: Aby boli v príme povolené mobily.

D: Asi by som vymenila obedové lístky za karty.

D: Zmenila by som lístky na obed a telocvičňu.

D: Nič, táto škola je už dokonalá.

CH: Pridal by som ešte jeden bleskozvod.

Kto je tvoj najobľúbenejší profesor/profesorka?

D: p. prof. Kobolková, p. prof. Strivinská a p. prof. Maľa.

CH: p. prof. Maľa.

CH: p. prof. Kobolková, p. prof. Áčová, p. prof. Maľa, p. prof. Strivinská, p. prof. Vietorisová, p. prof. Nemečková.

CH: p. prof. Strivinská.

D: p. prof. Ivanová, p. prof. Strivinská, p. prof. Kobolková.

CH: Moja najobľúbenejšia profesorka je naša triedna učiteľka p. prof. Kobolková. Môj obľúbený profesor je p. prof. Maľa a p. prof. Šimulčík a tiež aj pani profesorky: p. prof. Áčová, p. prof. Šupalová a p. prof. Nemečková.

D: p. prof. Vietorisová, p. prof. Strivinská, p. prof. Kobolková a p. prof. Maľa.

Ktoré predmety máš rád/rada?

CH: Hudobnú, občiansku, dejepis a telesnú.

CH: Biológiu, informatiku, dejepis a telesnú.

D: Geografiu, fyziku a angličtinu.

D: Biológiu a telesnú (keď sa nehádame).

CH: Nemčinu a geografiu.

CH: Dejepis.

CH: Biológiu, dejepis a nemčinu.

CH: Skoro všetky.

Ktoré predmety nemáš rád/rada?

CH: Matematiku, slovenčinu, nemčinu, angličtinu.

D: Nemám rada matematiku a slovenský jazyk.

CH: Fyziku a slovenčinu.

CH: Slovenský jazyk, dejepis a občiansku.

CH: Nó, tak asi angličtinu (hlavne preto, že mi nejde) a fyziku.

D: Fyziku, chémiu a dejepis.

D: Výtvarná výchova a telesná.

Aké je gymnázium v porovnaní so základnou školou?

D: Je to škola, v ktorej sa človek jednoducho nikdy nenudí. Vždy má niečo na práci. Na základnej škole som hrala na lavici piškvorky.

D: Lepšie, menšie.

CH: Treba sa trochu viac učiť.

CH: Je to tu lepšie a záchody v porovnaní so základnou školou sú úžasné.

CH: Na ZŠ sme nič nerobili a bola tam nuda.

CH: Náročnejšie.

D: Ja si myslím, že gymnázium je trochu ťažšie ako ZŠ, ale kolektív je určite lepší.

Ako by si ohodnotil/a kolektív?

D: Kolektív je proste super. Najradšej mám, keď niekto povie nejakú blbosť, a potom sa na tom celá trieda smeje.

D: Kolektív je zohraný. Delíme sa na menšie skupinky. Aj keď konflikty sú na dennom poriadku, stále neprišlo k ujme na zdraví. Chlapci sa stále škriepia a dokonca sa aj ohovárajú. A dievčatá sa len smejú.

D: Zdá sa mi, že odkedy sme boli na výlete, viac sme sa všetci zblížili.

D: Baby sú super (veď som si tu našla BFF). Ale niektorí chalani mi riadne lezú na nervy. Sme (podľa mňa) dobrý kolektív.

CH: Celkom dobrý, ale s malými chybami.

Ako si spokojný/á s obedom v školskej jedálni?

CH: Tak 50 na 50.

D: Kuchárky sa snažia a je to na jedle aj vidieť. Aj keď jedlá sú z 80tych rokov, niet nad klasiku.

CH: Celkom fajn (varte častejšie špagety).

CH: Niekedy mi chutia, niekedy nechutia. A keď si zabudnem lístok a poviem, že ho zajtra prinesiem, tak mi buď nedajú jedlo alebo mi dajú polovičnú porciu.

D: Lepšie ako na starej škole.

D: Každý ma iné chute. Som zvyknutá na neslané. ale som asi jediná.

CH: Dávajú malé porcie.

CH: Obedy mi veľmi chutia, ale nemám rád sladké obedy.

D: Niekedy sú fajn, ale niekedy je to zlé (dosť). A tie lístky sú hrozné, lebo čo je to za logiku, že si zaplatíme obedy, lístok si zabudneme a obed nedostaneme.

CH: Väčšinou som spokojný.

Michal, príma

Naše cesty za poznáním

Cesta za poznatkami medzi nebom a zemou...

Uf, to bola ale cesta! Po šesťnástich hodinách v autobuse (spolu so študentmi z bratislavského bilingválneho gymnázia Metodova), smer Švajčiarsko, sme s malými zastávkami konečne dorazili do prechodného cieľa menom Technorama. Nevyspatí (veľa priestoru v autobuse veru nebolo), zato plní očakávania sme sa vybrali do interaktívneho centra plného fyzikálnych hračiek, kde si deti ako aj dospelí môžu naživo vyskúšať to, čo sa naučili v škole. Švajčiarske deti tam majú často permanentky a hneď po škole si utekajú všetko overiť. My sme tam však mnohí boli prvý raz a, páni moji, veru to stálo zato. Potom, čo sme sa všetci vyjašili, sme znovu nastúpili do autobusu a pokračovali v cestovaní, tentokrát už do konečného cieľa, nášho hotela.

Okolo siedmej večer sme dorazili a mohli si obzrieť miesto, kde strávime dve noci. Po ubytovaní sa väčšina spolužiakov rozbehla do francúzskeho obchodu nakúpiť zásoby jedla. Voľný čas, ktorý nám zostal z náročnej cesty, sme strávili udomáčňovaním sa v hoteli a neskôr, pokiaľ sme ešte vládali, hraním hier a debatovaním o zážitkoch. Na druhý deň sme hneď ráno vyrazili za poznávaním jedného z najznámejších miest Švajčiarska - Ženevy. Navštívili sme niektoré známe pomníky a sochy, ako napríklad sochu Mahátma Ghándího alebo symbol nezmyselnosti nášľapných mín, stoličku s tromi nohami. Potom sme s očakávaniami vyrazili do sídla OSN, prešli prísnu kontrolou a mohli si vychutnať prednášku na celkom nezávislom

území, nepatriacemu žiadnemu štátu. Neskôr nás náš sprievodca Mišo zobral do malej dediny s názvom CERN.

Konečne je to tu! Najočakávanejšie miesto nášho výletu. Asi tri až štyri hodiny sme strávili počúvaním fyzikálnych prednášok, ktoré nám s ochotou a zapálením prezentovali pracovníci CERN-u. Mohli sme si naživo prezrieť všetky časti urýchľovača a zistili sme, ako prakticky funguje. Potom nás sprievodca Mišo zobral do reštaurácie a len tak, akoby mimochodom, nám oznámil, že tam môžeme stretnúť držiteľov Nobelovej ceny.

Po výdatnom francúzskom obede sme sa vydali na cestu po pamiatkach Ženevy. Videli sme najfotografovanejšie miesto v Ženeve - Kvetinové hodiny, slávne Ženevské jazero a mnoho iných pamiatok. Atmosféru dotváral začínajúci večer, západ slnka a elegantné prostredie, ktoré mnohokrát vyrážalo dych svojou krásou. Okolo deviatej večer po nás prišiel autobus, a my, totálne vyšťavení z celodenného chodenia, sme sa pobrali späť na hotel.

Posledný deň nášho výletu sme sa ráno poballili, rýchlo nakúpili čo mohli, nastúpili do autobusu a s malým meškaním vyrazili do hlavného mesta Švajčiarska - Bernu. V meste sme

mali navštíviť slávnu zoo plnú medveďov, nanešťastie tie sa ešte stále neprebudili zo zimného spánku. Popozerali sme si teda aspoň mestské pamiatky, videli dom Alberta Einsteina a neskôr navštívili aj jeho múzeum.

Myslím, že stojí za zmienku, že tesne pred odchodom autobusu, pri prezeraní cesty, kde boli na tehlách vypísané všetky mená ľudí, ktorí nejakým spôsobom pomohli pri výstavbe Bernu, sa nám prihovorila veľmi sympatická pani zo Slovenska. Vraj sa jej nedalo neprihovoriť, keď počula takú krásnu ľubozvučnú reč. Skutočne príjemný rozhovor sme, bohužiaľ, museli prerušiť, pretože nám odchádzal autobus. Potom zasa nasledovala dlhá cesta späť domov, prerušovaná filmami pustenými pánom šoférom a malými prestávkami na pumpách. Do Senca sme dorazili skoro ráno okolo štvrtej.

Za výlet plný nových zážitkov by som sa týmto chcela poďakovať v mene všetkých zúčastnených študentov pani profesorke Zuzane Synákovej, ktorá nám umožnila zažiť takú obohacujúcu cestu za novým vzdelaním.

Arbor, septima

Vietnam

Keď vám niekto povie, že ide na výlet do Vietnamu, tak vám napadne ako prvé, že ho volá vlast' do vojny alebo ho už život omrzol. Ale pravda by s vami nesúhlasila, ba dokonca by vás tam poslala, aby ste prvýkrát okúsili život v zemi bez rovnosti, kde sú ľudia, dediny, štvrte, ba i mestá také odlišné, že občas rozmýšľate o tom, kam ste to vlastne prišli. Cez ulicu ste boli v úplne inom gangu. Občas bez sebemenších rozdielov, ktoré ľudské oko neodhalilo a muselo sa pozerat' srdcom a inokedy rozdiely tak naoko jasné, že človek akoby zmenil krajinu svojho pobytu. Ale ako sa hovorí u nás „nebol si, nezažiješ“ a vo Vietname to ozaj stálo za to. Alebo viac by to vystihlo - je lepšie raz vidieť, ako stokrát počuť. A čo je tam očami videné, je slovom neopísateľné.

Tridsaťšesť hodín iba na ceste tam, to je dosť, tak potom si nás asi viete predstaviť, akí unavení sme boli. Z Viedne s prestupom v Qatare a Saigone, zbití ako psi sme sa až o jedenástej večer, už však nie nášho času, ale vietnamského (+5 hodín k nášmu) dostali do postele. Poviem vám, tak rád som postel' ešte nevidel. Len cesta tam a späť zabrala skoro tretinu všetkého času, takže sme mali len osem dní na užívanie. Pre niekoho je to ako modré z neba, predsa len keď budete mať voľných osem dní vo Vietname (a hlavne bez školy), ale to, že nám čas utekal čím ďalej tým rýchlejšie, sme si uvedomili až na konci.

Naším prvým mestom oddychu po náročnom cestovaní bol Ha Noi. Na prvý pohľad vznešené mesto, no po krátkodobom pobyte zistíte, aké je to mesto nerovnomerné. Na cestách jazdia buď skútre alebo neskutočne drahé „fára“, medzi chudobnými domčekmi rastie osemdesiat poschodový mrakodrap. Ich najdrahšou pochúťkou sú ryby, aj keď ich vodné zdroje slovo hygiena nemajú v slovníku. Chceli by ste tam postaviť reštauráciu? Prečo nie, môže vám to predsa dobre vynášať. Prvý dôvod prečo nie - pozemok u nich má cenu zlata, preto stavajú do výšky nie do šírky. Druhý dôvod prečo nie - kebyže vám to vynáša, tak si okolo vás postavia takú istú reštauráciu ďalší traja, lebo Vietnamcov je ako maku (presnejšie 85 miliónov). Aj keď je krajina čisto komunistická, nejakým zázrakom tam majú povolené podnikanie – samozrejme, pod drobnohľadom. Môjmu otcovi to pripomínalo tak trochu časy minulé v našom socialistickom zriadení, ale mne (novodobému teens) to nehovorilo vôbec nič.

Ha Noi je síce hlavné mesto, ale miera pozitívnych zážitkov či miest je malá, resp. menšia s porovnaním druhého miesta, ktoré som vo Vietname navštívil. Najbližšie miesto, pri ktorom sa oplatí pri Ha Noi zastaviť, je Hai Long Bay v Juhočínskom mori. Mohutné skalnaté vrchy vyrastajúce z tak špinavého mora plného až po okraj, že človek ľahko prehliadne snahu Vietnamcov a Číňanov vytvoriť si v ňom umelé ostrovy, a tým možnosť zväčšiť si územie a byť na tom ekonomicky dobre z pohľadu na čierne zlato. Im nevadí, že je pamiatka chránená alebo je zapísaná v zozname UNESCO, pre peniaze by sa aj pobili. Napodiv nie Američania, ale Číňania sú im najväčším trňom v oku.

V srdci Ha Noia predsa len zopár exemplárov stojí. Pagoda na jednej nôžke, vlajková veža, socha Leninova, chrám korytnačky so zlatým mečom či tunely po Vietnamskej vojne. No rozhodne najväčší rešpekt ide aj keď z malého bábkového divadla, ktoré sa až štyrikrát denne odohráva na hladine vody. V divadle okrem účinkujúcich nebolo ani stopy po domácich, celé sa to hemžilo turistami. Aj keď som „figu rozumel“ - divadlo bolo, samozrejme, v jazyku domácich, zážitok to bol veľmi príjemný. Na margo jazyka - pre nás je to len nezrozumiteľná „hatlanina spojených hlások“. To čo vlastne od nich počujeme, je umelo vytvorený jazyk (kolonizátormi z Portugalska), pretože miestni používali veľké množstvo vlastných jazykov, ktorým prišielci nerozumeli, tak im to takto nejako „zariadili“ a vznikla z toho dnešná forma vietnamčiny. Skoro ako u nás Cyril s Metodom :)

Vo Vietname sa platí Dongami. Ich kurz voči Euru je príšerný. Pochopíte to, až keď sa

hašteríte s pouličným predavačom magnetiek o desať tisíc Dongov. Na prvý pohľad sa vám to zdá veľa, no keď si to premeníte na Eurá zistíte, že ste sa bili o zhruba tridsať centov. Takže s toľkými nulami na bankovkách sa cítite miestami ako kráľ. Vietnamci sú veľmi milí, ale pri obchodovaní s nimi sa musíte handrkovať, ináč sa im to ani neráta.

Ďalšou pozoruhodnou, no nevyhnutnou súčasťou Vietnamu je doprava. Rozdielov medzi tou našou a ich je nepočetne veľa, ale najkrajšie na tom všetkom je ako oni chodia cez cestu. Trúfali by ste si prejsť cez cestu plnú upaľujúcich vodičov na skútroch, ktorí ani len okom nepohnú, aby sa pozreli či nejde sprava alebo zľava iné auto či skúter? A to všetko bez semaforov a zebry na ceste? No nám to na začiatku robilo veľký problém. Sledovali sme domácich, a tak sme došli na spôsob, že prejsť cez cestu je ako nožom pomaly krájať maslo - pomaly a plynule a nezastaviť ani nepridať za žiadnu cenu. Všetci vodiči vás totižto obídu či už sprava alebo zľava.

Vietnam je pomerne rozľahaná krajina, preto domáci pomerne často cestujú aj lietadlom. Nám by sa zdalo, že sú veľmi, ale veľmi leniví, ale pri tom je to pohodlnejšie a hlavne rýchlejšie. Vlastne taká vnútroštátna linka, preto sme využili túto príležitosť aj my a lietadlom sme sa nechali odviezť z hlavného veľkomesta do ešte väčšieho veľkomesta. Naše druhé a zároveň posledné miesto pobytu sa volá vo Vietnamsku Ho Chi Minh alebo u nás viac známy Saigon, pod akým ho viacerí poznáme, „Prístav nežných srdc“, ako ho

nazval František Krištof Veselý vo svojom známom songu.

Mesto sa z pohľadu z lietadla vznášalo nad vychádzajúcimi lúčmi slnka. Vyzeralo tak aj po rýchlom prelete monzúnov. Saigon je mesto, ktoré sa snaží viac podobať mestám Západu. Ha Noi je síce hlavné mesto, ale porovnávať ho so Saigonom je akoby sme porovnávali Nitru s New Yorkom. Ho Chi Minh rozdeľujú na štvrte, ktoré sa dennodenne rozvíjajú a rozrastajú, je tu vidieť viac spoločenských rozdielov, ale mesto predsa len pôsobí na vás viac "európsky" a tým aj pohybovo bezpečnejšie a prístupnejšie. V Saigone sa oplatí pozrieť výdobytky z doby okupácie Francúzmi ako sú kráľovský palác s tunelmi, avšak tie sú až z vojny, chrám Notre Dame či vojnové múzeum. To ma zaujalo, pretože sme mali možnosť z dvoch strán si vypočuť pohľad naň. Na jednej strane sprievodkyňa (div sa svete - z Čiech), ktorá "len" ukazovala pozostatky z Vietnamskej vojny, ktorá vyústila z dlhodobého nestabilného obdobia v krajine v 70-tich rokoch a na druhej strane miestna sprievodkyňa, ktorá exponáty popisovala ako vietnamskou armádou zničené zbrane kapitalistických okupantov. Zas sa môj otec pousmial...

Otázkou však zostáva, prečo sem cestuje tak málo ľudí. Zo strachu? Z nenávisti? Na túto otázku sa však odpovede nedočkáme. Buď nám uniká alebo sa neustále mení. Ak sa však mňa niekto spýta, čo mu na Vietname odporúčam, tak moja jednoznačná odpoveď bude - v prípade Vietnamu nezvíťazilo množstvo nad kvalitou. Je tu stále dosť problémov, ale zakrýva ich krása a vznešenosť tejto nami málo poznávanej krajiny."

Vincent Martonka, tercia

Život v cudzine

Rok v Spojenom kráľovstve. Tentokrát sa s nami podelili o svoje zážitky a skúsenosti Laura Johanesová a Patrícia Barkolová, študentky októvry. V čase, keď vychádza náš Gymkáč, už úspešné abiturientky).

V akej krajine ste študovali? A na akej škole?

Laura: Študovali sme v Anglicku v meste Oxford a vybrali sme si školu, ktorá sa volá City of Oxford College.

Prečo práve tento výber?

Laura: Pokiaľ ide o výber krajiny, Britániu som si vybrala najmä kvôli britskému prízvuku, ktorý sa mi páči oveľa viac ako americký a aj preto, lebo je podstatne bližšie ako USA. Keď ide o výber mesta/školy, Oxford je mesto plné študentov z iných krajín a taktiež tu býva aj moja teta, u ktorej som bola ubytovaná.

Patrícia: Anglicko je super v tom, že som nemala problém prísť domov vždy, keď mi bolo smutno. Nemusela som absolvovať žiadne dlhé lety ani viacero prestupov.

Ako dlho ste tam študovali?

Laura: Jeden akademický rok.

Zažili ste nejaký nezabudnuteľný zážitok?

Laura: Nákupy v Londýne jednoznačne patria medzi super zážitky :-D A ešte mám takú vtipnú príhodu z autobusu, keď sa jedno dievča pýtalo druhého (mohli mať okolo 16 rokov): Je Japonsko a Čína to isté? Druhé dievča začudovane odpovedá: Ja neviem :D Mala som čo robiť, aby som v sebe udržala smiech :D

Patrícia: Ako nezabudnuteľný zážitok považujem celý pobyt v Oxforde – chvíle radostné, menej radostné i večery preplakané v posteli. Najviac zážitkov sa mi však spája s prácou v kaviarni, kde som mala možnosť spoznať mnoho ľudí z celého sveta a takýmto spôsobom si krátiť čas počas víkendov.

Po návrate domov spozorovali ste na sebe nejakú zmenu? (Ovplyvnilo vás tamojšie daždivé počasie?)

Laura: Keď som prišla späť na Slovensko, neustále mi v bežnej konverzácii prichádzali na myseľ anglické slovíčka a ľudia mali pocit, že sa neviem vyjadrovať :D Po čase som sa opäť dostala do normálu, ale na začiatku školského roka som stále používala vetu: V akej izbe sme? (Namiesto v akej triede sme)

Patrícia: Asi najväčšiu zmenu na mne spoznala moja sestra, ktorá mi po mojom návrate vyčíta nadmernú potrebu upratovať: :D. Myslím, že moja angličtina sa zlepšila a taktiež som sa naučila samostatnosti.

Po skúsenostiach, ktoré ste v cudzine nadobudli, vrátili by ste sa späť?

Laura: Určite by som znova išla študovať do zahraničia, ale tentokrát by som si zvolila inú krajinu, aby som spoznala zase niečo nové.

Patrícia: Hneď zajtra!

Čo tamojšia kultúra a nátura Britov?

Laura: Briti majú svoju kultúru. Napríklad britské vtipy, ktorým rozumejú len Briti, boli na denom poriadku :D Taktiež sú Briti známi tým, že sa snažia byť úctiví a nápomocní k ostatným ľuďom, čo som tiež mala možnosť zažiť v škole.

Patrícia: Briti sú fajn. Usmievaví, milí, priateľskí, avšak veľmi rázni a hrdí. Vlastnosť, ktorú na nich obdivujem je to, že sú ohľaduplní a že dokážu spolu v jednej (ich) krajine žiť s obrovským

množstvom iných národností. My „západniari“ máme častokrát problém už aj s tými z východu, hoci sme jeden národ.

Čo by ste odkázali iným študentom, ktorí by chceli ísť na študijný pobyt do zahraničia?

Laura: Pokiaľ vás láka štúdium v zahraničí, neváhajte a choďte. Je to skvelá príležitosť, ako rozvinúť vaše schopnosti, osobnosť a ako sa trochu osamostatniť. Tiež budete mať možnosť skúsiť si, čo to znamená byť zodpovedný.

Patricia: Študentom, ktorí premýšľajú nad vycestovaním do zahraničia by som odporučila, aby si to najskôr dobre premysleli. Pobyt v cudzine so sebou častokrát prináša pocit samoty, túžby po domove, priateľoch a hlavne domácom jedle :D. Prvé mesiace sú náročné bez blízkych, no ten pocit po ukončení školského roka v zahraničí je na nezaplatenie.

Ďakujem zo rozhovor. Kaja, 3. A

Oslovila som aj moju spolužiačku Leu Michaličovou, ktorá strávil pol roka za Veľkou mládkou, teda v USA.

V akej krajine si študovala? A na akej škole?

Študovala som na strednej škole v USA.

Prečo práve tento výber?

USA som si vybrala aj napriek tomu, že je to ďaleko, lebo je to krajina mnohých kultúr a vždy som sa tam chcela dostať a vidieť, aké to tam naozaj je. Nakoniec si ma vybrala jedna rodina z Texasu a keďže Texas sa nachádza blízko Mexika, mala som aj možnosť spoznať niečo z mexickej kultúry, dokonca som sa naučila aj zopár španielskych slovíčok.

Ako dlho si tam študovala?

Jeden semester.

Zažila si nejaký nezabudnuteľný zážitok?

Ako nezabudnuteľný zážitok považujem futbalové piatkové večery, kedy sme sa všetci vybrali povzbudzovať náš školský futbalový tím (myslím americký futbal), atmosféra bola neopísateľná. Spočiatku mi tento šport pripadal divný, ale potom, keď som začala chápať pravidlá ako to funguje, tak už to pre mňa bolo zaujímavé.

Po návrate domov si spozorovala na sebe nejakú zmenu?

Keď som prišla domov, mala som trochu problém rozprávať znovu po slovensky, pretože mi stále na myseľ prichádzali slová po anglicky, takže som preplietala vety slovensko-anglicky. Myslím, že som sa zlepšila v angličtine a naučila som sa samostatnosti a zodpovednosti.

Po skúsenostiach, ktoré si v cudzine nadobudla, vrátila by si sa späť?

Určite by som išla ešte raz, keby sa mi naskytla šanca.

Čo tamojšia kultúra a nátura Američanov?

Američania sú veľmi otvorení a priateľskí a vždy, keď som potrebovala s niečím pomôcť, či už v škole alebo mimo školy, vždy mi s radosťou pomohli. Keď Američania spoznajú cudzinca, chcú sa ho spýtať milión otázok, pretože pre nich je to niečo úplne iné. A americký futbal, to je ich národný šport, na to nedajú dopustiť.

Čo by si odkázala študentom, ktorí by chceli ísť na študijný pobyt do zahraničia?

Tým, ktorí sa chcú zdokonaľiť v cudzom jazyku, zažiť niečo nové a neboja sa opustiť svoju rodinu a priateľov na nejaký ten čas, by som určite odporúčala pobyt v zahraničí.

Ďakujem za rozhovor. Kaja, 3. A

„Free Boys“ alebo pôvodný teenagerský muzikál

Čo vám budem rozprávať. Samozrejme, ani mne sa nechce vysedávať v škole. Komu by sa chcelo, však? Aj samotné čakanie na voľno je únavné, vyčerpávajúce, neznesiteľné (a mnoho iných prídavných mien - záleží na vašej fantázii). Prijemným zistením bol preto fakt, že sa blížila maturity... Dobré, príjemným bol azda pre všetkých okrem maturantov. Nám ostatným sa, samozrejme, voľno pozdávalo. No, ale aby som sa dostala k pointe. Naše maturitné voľno, nebolo až tak celkom to pravé voľno, ako sme si vyfantazirovali. Domáce považovanie sa nekonalo, maturity-nematurity, do školy prísť treba.

Sediac tak v lavici s neprítomným výrazom na tvári, zistili sme prevratnú novinku. Ak ste čakali niečo ako „Škola sa ruší!“, musím vás sklamať. Bola to možnosť zúčastniť sa na divadelnom predstavení, teda vlastne teenagerskom muzikáli, zverencov SZUŠ R. Madarászovej. Neverili by ste, akých kultúrnych nadšencov naša škola ukrýva.

Usadili sme sa do pohodlných kresiel v MsKS a upreli svoj zrak na pódium. (Pre predstavu, videli sme gauč. Plátno. A pódium na pódiu.) Po drobných technických problémoch pred začiatkom a odznení pozornosti, že si máme vypnúť naše mobilné telefóny, čo podaktorí niesli veľmi ťažko, konečne odštartovalo predstavenie. Trochu ma prekvapilo, keď moment po začiatku vbehla do sály skupina farebne vyobliekaných detí a ich vedúca s oznámením, že zmeškali autobus. Predpokladala som, že to bola súčasť predstavenia a nemýlija som sa. Onedlho deti vyrazili na pódium a pridali sa k tanečnému číslu.

Čo som doteraz povedala, vám, drahí čitatelia, ktorí ste nemali možnosť vzhliadnuť toto predstavenie na vlastné oči, pravdepodobne znie trochu zmätene. Vec sa má tak, že aj ja som bola zo začiatku mierne vykoľajená, čo sa pointy predstavenia týka. Neskôr však vysvitlo, ako to celé bolo. V prvej scéne sme mali možnosť zoznámiť sa s „najsľávnejšou slovenskou chlapčenskou tanečnou skupinou Free Boys“. Ale úspešná tanečná skupina sa neobjaví len tak zo vzduchu. V ďalších scénach nám preto predložili ich cestu za slávou.

Žiadna skupina sa nezaobíde bez manažéra, toho si chlapci zaobstarali už na začiatku. Nezaobíde sa ani bez choreografky, tá si pre zmenu našla ich. (Pre zaujímavosť, herečka, ktorá stvárňovala choreografku, je žiačkou našej sekundy, týmto ju srdečne pozdravujem a gratulujem k skvelému výkonu). Boli sme svedkami ich tryskového úspechu vďaka televíznej talentovej súťaži a ich mediálnej slávy. A kde je sláva, tam sú aj hádky. V jednej chvíli sa skupina takmer rozpadla kvôli tvrdohlavému dievčaťu, zubami nechtami usilujúcemu sa o členstvo v skupine.

Čo by to však bolo za predstavenie, ktoré nekončí šťastne? (Asi Shakespeare, ale to je z iného súdka). Nakoniec všetko dobre dopadlo a aj napriek prvotnému sporu priali chlapci medzi seba aj blondavú babu. Musím uznať, že predstavenie bolo veľmi vydarené a aj v našom malom meste sa nájdu nádejní mladí herci. Čo dodať? Snáď len veľa úspechov šikovným hercom.

Dominika, 2. A

Martin Luther King

„I have a dream.“ Toto sú najznámejšie slová z prejavu jedného z najvýznamnejších bojovníkov za ľudské práva, Dr. Martina Luthera Kinga. Viac o jeho sne a živote sme sa my žiaci 3.A a septímy mali možnosť dozvedieť na predstavení, ktoré sa konalo 31. marca 2015 v Bratislave v Teatre Wüstenrot.

Dej sa začal incidentom, ktorý mala na svedomí mladá černoška Rosa Parksová. Odmietla totiž uvoľniť miesto belochovi, kvôli čomu bola následne zatknutá. Jej

zadržanie viedlo k protirasistickým protestom, najznámejším z nich bol Montgomery Bus Boycott, ktorý viedol vtedy ešte pomerne neznámy Martin Luther King. V tej dobe pôsobil ako baptistický farár. Po čase sa z neho, vďaka jeho daru reči, stal hlavný líder mnohých protestov proti rasovej diskriminácii. Svojou výrečnosťou zaujal aj istého bieleho reportéra, z ktorého sa stal jeho sympatizant a neskôr aj dobrý priateľ.

Tak, ako sa zápal Martina Luthera Kinga mnohým ľuďom páčil a podporovali ho, tak pre mnohých bol trňom v oku. Mnohokrát bol zadržaný a väznený. Dokonca sa na základe rozkazu podpísaného Robertom F. Kennedym začala o Kinga a hlavne o jeho súkromný život zaujímať FBI pod vedením J. Edgara Hoovera. Tí mnohokrát vydierali jeho priateľov pod rôznymi zámienkami, aby im na Martina prezradili čo najviac špinavostí. Zo zozbieraných informácií rôznych sledovaní a odpočúvaní, nakoniec vyplynulo, že Martin Luther King je sukníčkár a alkoholik.

Napriek všetkému predniesol v auguste roku 1963 pri Lincolnovom pamätníku vo Washingtone na demonštrácii, ktorou sa končil pochod hlavným mestom, svoj najslávnejší príhovor Mám sen. Jeho emotívny príhovor sa dotkol všetkých prítomných, medzi ktorými bol takisto veľký počet belochov. To bolo dôkazom, že sa Martin Luther King tešil čoraz väčšej popularite a nielen v Amerike.

V predstavení bol taktiež spomenutý fakt, že Martin Luther King dostal Nobelovu cenu za mier. Potom mal ale už dej rýchly spád. Nátlak, sledovanie a násilie sa stále stupňovalo a dej vyvrcholil smrťou Martina Luthera Kinga v roku 1968. Bol zastrelený na balkóne hotela.

Predstavenie bolo naštudované v americkej angličtine. Zobrazenie historických skutočností bolo verné a herecké výkony presvedčivé. Je však pravdou, že dosť máťuci mohol byť fakt, že veľmi často bolo ťažké rozlíšiť postavy, keďže hralo len päť hercov, z toho štyria boli čierni a rozlíšení boli len bielymi, poprípade čiernymi škraboškami. Navzdory tomuto malému mínusu bolo celkové spracovanie zaujímavé a určite nás všetkých obohatilo a dozvedeli zasa sme sa niečo nové. Nehovoriac o tom, že sme si mohli obohatiť slovnú zásobu z angličtiny o nové slovíčka.

Veronika Pobjecká, 3.A

Protidrogový koncert

Petra Bažíka

Tak ako každý rok ponad našou školou prelietal oblak maturitných skúšok. To, samozrejme, prináša mnoho otázok a to najmä ako zabaviť mladších žiakov, aby nerušili maturantov pri ich náročných testoch. Kto hľadá, ten nájde, a tak nakoniec aj naši profesori prišli s riešením. A tak sme sa po prvých dvoch vyučovacích hodinách zišli pred našim gymnáziom a začali sa uberať smerom ku kultúrnemu domu. Po malej chvíli sme bez väčších komplikácií začali obývať stoličky v kinosále. Po krátkom čakaní prišla na pódium kapela. Keď sa už zabývali, privítal nás Peter Bažík, "hlavný headliner" koncertu a vysvetlil nám, že hlavnou témou budú drogy. Síce aj keď vôbec nechápem, čo mali drogy spoločné s tým, o čom bol koncert, pretože sledovanie obyčajných ľudí nadnárodnými spoločnosťami alebo tiež ako im určitá skupina ľudí rada hovorí korporácie, tiež Amerika, nemali nič spoločné s avizovanou témou. Koncert je však o hudbe a tá bola celkom dobrá, aj keď som nerozumel asi 99% textov. To sa však zlepšilo, keď niekto zozadu zakričal: „Mikrofóny hlasnejšie!“ Potom to už bolo celkom dobré. Keď začal Peter Bažík hrať na husliach, bolo to zaujímavé, príjemné osvieženie, také dosť nevídané. Musím sa však priznať, že sa mi veľmi páčilo, ako sa „angažovali“ mladé spevácke „talenty“ z 1.A. Ich slastné „Ou, jé i jé“ mi veľmi spríjemnilo náladu. Napriek tomu, že môj postoj môže znieť ako negatívny, koncert sa mi celkom páčil a bol príjemným strávením dňa. A niečo, čo som si zapamätal? Že príčinou rozvodu číslo jeden je manželstvo. Že keď prídem domov, mám si prelepiť web-kameru na monitore páskou, aby sa cez ňu na mňa nemohli pozerieť. Že určitých päť ľudí, ktorých mená, miesta pobytu ani dokonca rasu (no, tú možno hej) nikto nevie, nás sleduje a kupujú informácie, ktoré sa nás týkajú. Drogy? O tých si však, bohužiaľ, nepamätám nič. Ale keď budete v úzkych, môžete napísať na stránku www.pba.sk, tam vám poradia... (nezaplatili mi za reklamu :D).

Kýblik, kvarta

Absolventi

Tento text som naozaj dlho mazala, prepisovala, len aby som našla tie správne slová o filme, na ktorý nás naša škola zobrala. Myslím si, že tie pravé slová nikdy nenájdem. Možno sa nájdu aj takí, ktorým sa film páčil. Asi ich naozaj bude len zanedbateľné percento.

Veľmi som tomu filmu nerozumela. Nevieť, či nás mal odhovoriť o tomto, aby sme sa učili, či od školy vôbec, alebo od umeleckých škôl. Veľmi veľa z nás má talent či už na kreslenie, spievanie, tancovanie, písanie či šport. Už ako deti vieme, že keď sa tomu budeme chcieť venovať aj v budúcnosti, ľahké to naozaj nebude. Ale tento film akoby hovoril, že to nezvládnete, lebo to nezvládli ani tí ľudia na plátne. Ale máme sa kvôli trom chlapíkom, ktorým sa ich sny nesplnili, vzdať aj my našich? Tento film podľa mňa dosť vystrašil našich budúcich maturantov, no myslím, že sa v skutočnosti báť nemusia. Film bol dosť prešpekulovaný, aby sme tam nenašli poriadne pozitívum, ale samé negatíva. Keby tam dali aj tie pozitíva, ktoré na tom celé sú, vedeli by sme si spísať plusy a mínusy a podľa toho sa rozhodnúť.

Preto sa mi film veľmi nepáčil, chcel nás naviesť na jednu cestu, bez možnosti rozhodnúť sa.

Mirka, tercia

Očami skrytých umelcov

Dňa 17. apríla 2015 sa v Labyrinte MsKS uskutočnila neobvyklá výstava. Výstava, ktorá bola neobvyčajná z viacerých dôvodov. Výstavu zorganizoval náš študent maturitného ročníka. Victorovi Ibarovi sa zrodil v hlave nápad usporiadať výstavu, na ktorej svoje diela vystavia neprofesionálni umelci. Ako a prečo? To som sa spýtala osobne Victora Ibaru.

Ako si na taký nápad prišiel?

Victor: Projekt očami skrytých umelcov vznikol veľmi spontánne. Sledoval som dlhší čas môjho spolužiaka Ronyho, ktorý si často počas vyučovania kreslil, kreslil len

tak pre seba. Jeho kresby sa mi veľmi páčili a pomyslel som si, že by bolo super, ak by ich mohli vidieť aj iní ľudia. Bola by naozaj škoda založiť ich len tak do zásuvky.

Začal som rozmýšľať, ako dať Ronymu možnosť vystaviť jeho práce aj pre verejnosť. A tu vznikli prvé nápady o výstave. Postupom času som v Senci našiel viacero mladých ľudí, ktorí v sebe skrývajú umelecký talent.

Môj cieľ bol jasný. Uskutočniť výstavu ich prác.

Aké kroky si pri príprave podnikal?

Victor: Príprava samotnej výstavy ma veľmi bavila, preto som sa nezamýšľal či sú kroky na prípravu náročné alebo nie. Či už to bolo hľadanie mladých talentov, komunikácia s nimi alebo samotná príprava slávnostného večera.

Pri príprave projektu Očami skrytých umelcov sa mi potvrdilo, že keď človek chce, všetko sa dá.

Podporili ťa tvoji blízki? (predsa len si v maturitnom ročníku)

Victor: Vedel som, že budem pri takomto projekte potrebovať pomoc. Vytvoril som si základný tím ľudí, ktorí mi pomáhali pri jednotlivých rozhodovaniach a úkonoch. Do organizačného tímu nultého ročníka projektu Očami skrytých umelcov patrili Teres Spodniaková, Patrícia Barkolová a Rony Köszikla.

No po celý čas ma podporovali najmä moji rodičia. Aj keď mi zo začiatku neprejavovali úplnú dôveru, čím ďalej sa projekt rozbiehal, tým viac tomu verili a priložili ruku k dielu.

Čo si od toho očakával?

Victor: Očakávania som nemal príliš veľké. Cieľ projektu bol dať mladým umelcom šancu zviditeľniť sa, čo sa, dúfam, podarilo.

Všetkým ktorí mi pomáhali, účinkovali v programe pri otvorení vernisáže, umelcom, ktorí boli otvorení novým nápadom, moderátorovi Richardovi Vrablecovi, že nezištne podporil túto akciu, mojej triednej pani profesorky Alžbete Durayovej za pochopenie a v neposlednom rade vám všetkým, ktorí ste nás podporili svojou účasťou zo srdca ĎAKUJEM!

Priebeh akcie

Pred samotným otvorením nás skvele do atmosféry uviedol vtipný moderátor Richard Vrablec. Predstavil nám umelcov, ktorých diela sme si mohli pozrieť a aj organizátora Victora. Krstnou mamou výstavy bola speváčka Beáta Dubasová, ktorá síce nemohla byť osobne prítomná, ale

technický vek, v ktorom žijeme, nám umožňuje prekročiť takmer akékoľvek problémy. Potom nám niekoľko talentovaných študentov našej školy zahrlo a zaspievalo. Na výstave sa objavilo aj spisovateľské duo Peter Kiss a Aime Pari. Umelci, ktorí síce na svoje vyjadrenie používajú radšej pero ako štetec, prišli nepochybne podporiť taký skvelý nápad, akým je prezentácia našich skvelých skrytých seneckých talentov.

Ja osobne som bola príjemne prekvapená, aké nápadité a originálne diela som mohla vidieť. Niektorých umelcov poznám už dávnejšie a milo ma prekvapilo, ako sa dokázali vo svojej tvorbe posunúť. Bolo vystavených viacero obrazov rôzneho štýlu, a tak je len ťažko povedať, ktorý obraz bol najlepší. Môjmu laickému oku sa ale najviac páčila kresba dievčaťa v plášti, ktorá pije coca-colu. Táto kresba bola použitá aj na plagáte k tejto akcii.

Umelci:

1. Ronald Köszikla

- 18 rokov
- jeho tvorba je abstraktná
- často využíva syté farby a geometrické tvary

2. Katka Hrnčiarová

- 18 rokov
- jej častou inšpiráciou v umeleckej tvorbe je príroda

3. Frederika Ďurčová

- 18 rokov
- venuje sa navrhovaniu a výrobe šiat
- jedny zo svojej tvorby mala v deň výstavy dokonca oblečené

4. Linda Kissová

- 17 rokov
- miluje kreslenie portrétov a skicovanie postáv

5. Peter Podolský

- 20 rokov
- najradšej pracuje s tušom

6. Michaela Lacho

- pri maľovaní je veľmi kreatívna a rada kombinuje pestré farby

7. Adam Priecel

- 18 rokov
- jeho tvorba je charakteristická linkovou kresbou, ktorou poukazuje na jednoduchosť a povyšuje tým samotnú skicu

8. Bianka Kováčová

- 16 rokov
- rada fotí portréty a krajinu
- vo svojej tvorbe sa zameriava na jednoduchosť a výnimočnosť v obyčajných veciach

9. Dávid Žabka

- 19 rokov
- rád fotí statické predmety, ktoré vyčnievajú v prírode a hľadá v nich skrytý charakter

10. Soňa Ďuračková

- 17 rokov
- jej obľubou je kreslenie karikatúr

11. Ľuboš Bača

- 21 rokov
- miluje fotenie prírody a zvierat
- najradšej fotí pri západe slnka

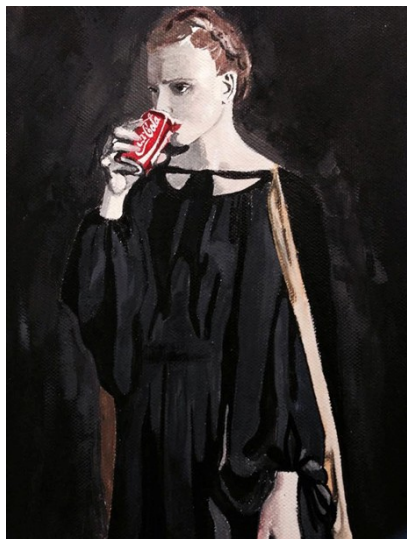
12. Sofia Hvezdová

- 16 rokov
- venuje sa kresleniu karikatúr a detailných častí tváre

zľava hore: Dávid Žabka, Adam Priecel, Victor Ibara, Michaela Lacho, Katka Odlerová, Lukáš Marták; zľava dole: Katka Hrnčiarová, Bianka Kováčová, Ronald Köszikla, Soňa Ďuračková, Linda Kissová, Frederika Ďurčová, Sofia Hvezdová, Nikola Detáriová, Petra Mučková, Benjamín Šipoš

Čo si o tejto výstave myslia umelci aj hostia, ktorí na tejto skvelej akcii boli?

Myslím si, že je to tu naozaj pekné a Victor ma osobne prekvapil, že to dokázal zorganizovať akciu pre toľko ľudí. Som rád, že som tu. A naozaj, všetky práce sú pekné a ani som nevedel, koľko mám talentovaných spolužiakov. Napríklad taká Katka, Rony, Soňa. (chalan z oktávy - hosť)

Vôbec som nevedel, čo očakávať od tejto výstavy. Predsa len pod tým názvom sa dá predstaviť kadečo, ale som rád, že som prišiel a som rád, že prišlo dosť veľa ľudí. Taktiež som veľmi rád a milo prekvapený, čo všetko som tu mohol vidieť. Niektoré obrazy ma veľmi prekvapili. (Aime Pari - hosť)

Myslím si, že na to, koľko má Victor rokov, túto výstavu veľmi dobre zorganizoval. (Linda Kissová - umelkyňa)

Myslím si, že je to úžasná vec, že sa môžu mladí ľudia prejaviť. Veľmi sa mi páčia Ronyho diela a tiež

karikatúry sú super (pozn. autorkou karikatúr je Soňa Ďuračková). Všetko je to super! (host')

Je to super! Klobúk dole Victorovi. My ako mladí umelci by sme sa mu za to určite mali poďakovať. Páčil sa mi program a čo sa týka prác, tak sa nedá povedať, ktorá je najlepšia, lebo každá je iný štýl. (Soňa Ďuračková -umelkyňa)

Myslím si, že je to skvelý nápad a veľa ľudí ocenilo, že takéto niečo Victor spravil a hlavne my umelci, ale aj naši rodičia, ktorí vidia, že niečo robíme a nie všetci mladí ľudia sa zameriavajú na počítač a facebook. Páči sa mi tu atmosféra a že je to tu také príjemné. (Katka Hrnčiarová - umelkyňa)

Kaja, 3. A

Krivé Slovo Comunity

V Senci a jeho priľahlom okolí sa pomaly, ale isto dostávajú do povedomia solo-rapper Azat (Arif Saliji) a dvaja spoločníci Flegmatik (Adam Pacovský) a Stratég (Vladimír Krajčovič) zo skupiny Krivé Slovo Comunity.

Vydali sme už niekoľko skladieb, ktoré sa stávajú čoraz viac známymi a máme za sebou aj pár úspešných vystúpení nielen na Slovensku, ale aj u našich zahraničných susedov v Česku. Naše mená sa šíria stále viac a viac, a tak sa dostali aj do uší študentov na Strednej priemyselnej škole elektrotechnickej v Bratislave na Hálovej 16, na ktorú chodili aj známi slovenskí rapperi zo skupiny pod názvom H16. Študenti spomínanej strednej školy sa nám ozvali s veľkým záujmom o rozhovor v ich školskom rádiu, ktorý sme s nadšením prijali. Išlo o našu prvú skúsenosť s takýmto typom rozhovoru a človek by očakával neprofesionálny prístup, no opak bol pravdou. Rozhovor prebehol bez akýchkoľvek problémov a dá sa povedať, že sme si ho naplno užili. Bežné otázky typu „Môžeme očakávať nové skladby?“ alebo „Aké sú vaše vízie do budúcnosti?“ sme zvládali ľavou zadnou, nakoľko máme v našom umeleckom poslaní jasno. Nielenže sa interview nieslo v priateľskom duchu, ale sme sa počas neho aj riadne nasmiáli, hlavne počas záverečnej časti, ktorá sa nazývala **Čo by bolo keby...** Šlo o sériu desiatich otázok, ktoré sa začínali spomínaným názvom tejto časti rozhovoru a odpovedať na ne sa nedalo inak ako bez prípravy. Pri otázke „Čo by bolo, keby si skončil s rapom?“ sa Stratég skutočne prekonal odpoveďou „Šiel by som kosiť lekvár do Číny.“ Vtedy aj sám moderátor stratil niť a spoločne sme sa urehotali do živého vysielania. Šlo o skutočne hodnotnú skúsenosť, ktorej opakovanie nám rozhodne nebude proti srsti.

Na záver by sme sa chceli poďakovať všetkým študentom nášho gymnázia, ktorí nás podporujú v našej tvorivej činnosti a posúvajú nás tak vpred. Dodávate nám neskutočné množstvo energie, vďaka ktorej sme schopní pokračovať v tom, čo nás baví. ĎAKUJEME.

Adam Pacovský, 4. A

Z našich slohových prác

Človek nikdy nie je spokojný tam, kde je

A.de Saint Exupéry

Človek nikdy nie je spokojný tam, kde je. Ako sťahovaví vtáci aj my lietame z krajiny do krajiny. Rozdiel je však v tom, že vtáci vedia, za čím idú. Za teplom, lepším domovom na zimu. Vieme však my, kam letíme? Sme si istí, že poznáme správny smer, ktorým sa máme vydať po oblohe?

Ľudia sú príliš zaslepení nedokonalosťami a neuvedomujú si, že možno pre toto sa práve z tej správnej cesty odchýlili. Lenže stále pokračujú ďalej a nevedia, že to, čo ich čaká na konci odbočky, môže byť slepá ulička. Predstavte si to ako troch kamarátov v bare. Prvý sa sťažuje na prácu, ktorá je preňho príliš ťažká, no keď prvýkrát do podniku vchádzal, netváril sa tak nešťastne. Druhého unavuje jeho žena, ktorá ešte nedávno bola jediná priorita. Tretí má úžasnú prácu, dobrú rodinu, ale nie je spokojný v meste, v ktorom práve býva. Vraví, že tam by to bolo lepšie. Ale... kde tam? Žiadne miesta, veci alebo ľudia nie sú vyskladaní zo všetkých našich predstáv. My však chceme to, čo nemáme či nemôžeme mať. Prelietavame z hniezda do hniezda, ani jedno však nie je dostatočne útulné. No opýtajte sa samých seba: „Je to, čo mám, kde som alebo koho mám po boku, vážne tak málo? Nestačí mi to k šťastnému životu?“ To dokonalé hniezdo nikdy nenájdete, môžete si ho však vytvoriť z toho, čo máte. To je kľúčom k zámku šťastného života.

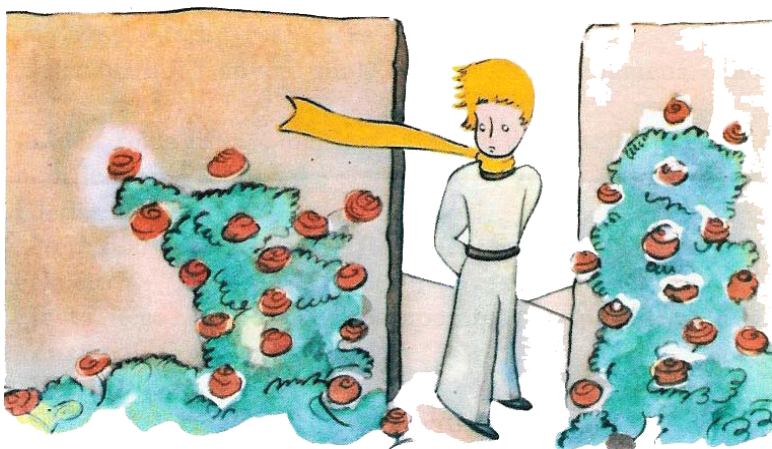
Dominika Nagyová, tercia

Je dobré, že sme mali priateľa, aj keď máme zomrieť

A.de Saint - Exupéry

Od chvíle nášho prvého nádychu sa ocitáme v prekážkovej dráhe zvanej život. Zatiaľ, čo prostredie zostáva nedotknuté akoukoľvek zmenou, prekážky a náročnosť boja neustále menia svoju podobu. Do hry časom prichádzajú noví hráči, ktorí sú schopní nás mihnutím oka obrať o to, čo sme doposiaľ získali, alebo nám, naopak, cestu k cieľovej čiare

uľahčiť. Býva zvykom, že neznámi účastníci do hry vstupujú v okamihu, kedy sú naše zmysly otupené najviac. Niektorí prichádzajú sfarbení doterajšími víťazstvami a so zbraňou nabitou, iní, naopak, s tvárou skrytou kdesi za mierovou vlajkou. Nie je ťažké uhádnuť, do koho rúk by ste sa odovzdali radšej. Nezabúdajme ale, že nie všetko je vymalované presne tými odtieňmi farieb, aké sme schopní z diaľky rozoznať. Umeniu odhadnúť človeka, jeho charakter a postranné úmysly je učeních len zopár šťastlivcov. Až v dejisku bitky sa ukáže, či váš chrbát spoluhráč stráži pre poskytovanie bezpečnosti alebo pre prvenstvo svojej dýky. Dávajte si pozor, pretože blízkosť takéhoto priateľa je zhodná s hĺbkou rán.

Potom tu však máme aj ľudí celkom odlišných. Ľudí, ktorým dovolíme, aby nás spútali tými najpríjemnejšími putami, a to putami priateľstva. Ak doposiaľ neboli vaše ruky objaté týmito okovami a skutočne s nimi nesplynuli, dovoľte mi výraz priateľstvo vysvetliť. Priateľstvo je vznešený tvor, o ktorého je nutné dbať. Naplňvať ho láskou, ktorú rád opätuje jej odosielateľovi. Komunikácia je pre tohto tvora nesmierne dôležitá. Môžete sa s ním podeliť o všetku krásu ukrývajúcu sa vo vašom vnútri, ale i o tmavé zákutia vašej duše. Najlepší opatrovníci majú jednu ušľachtilú vlastnosť, a to odhadnúť správny moment, kedy dopriať odpočinok vlastným perám a ukolišať ich vetami utvorenými ústami priateľa. Pokiaľ je váš vzťah harmonický, putá nosíte hrdó a s láskou.

Pokiaľ váš putá oslobodzujú, pokiaľ si cestu bez nich nedokážete predstaviť, môžete sa hrdó nazvať skúseným opatrovníkom. Vaša púť za koncom hry sa začne sfarbovať do ružova, zmení sa zo znesiteľnej na krásnu a vzostup z kamenistého chodníka bude konečne možný. Aj keď nevíete, kam vás vlak vedie, nastúpili ste doň. Ten vlak vás odvezie niekam veľmi ďaleko. Nevíete, kam to bude, na tom vám nezáleží. Nezáleží vám na tom, pretože pôjdete spolu. Nezáleží vám na tom preto, lebo aj keby konečná zastávka mala predstavovať posledný výdych, vydýchnete šťastne. Je dobré, že ste mali priateľa, aj keď máte zomrieť.

Rebeca Vašková, terciaria

Kniha - priateľ človeka

(Úvaha)

Možno si to neuvedomujeme, ale kniha je už dlho verným spoločníkom človeka. Prekonala vzbury, povstania, vojny... A teraz sa nedáva vytlačiť ani modernou technológiou.

No pýtam sa: kniha – priateľ alebo iba spoločník? Ústa človeka alebo iba názory autora či zoskupenie vedomostí? Dva rôzne pohľady, z ktorých si človek niekedy nevie vybrať. Áno, môžeme v knihe nájsť samého seba, môžeme v nej nájsť partnera našich snov alebo život, aký by sme aj my chceli skúsiť. Taktiež sa môžeme vďaka knihám dotknúť víťazstva. Vďaka knihám, ktoré nám odhalili minulosť našich predkov, poskytli vedomosti, ktoré nám zatiaľ vesmír dovolil získať alebo predali teórie, nad ktorými vedci bdeli celé noci. A niektorí ľudia naši v knihách aj odpovede na svoje otázky. No nie všetky naše najobľúbenejšie knihy sme vzali do rúk na prvý raz.

Kniha sa často správa ako priateľ. Tiež nie každá je napísaná v tom správnom štýle. Iba v niektorých nájdeme presne to, čo sme chceli, iba niektoré považujeme za dokonalé. A taktiež sa stáva, že človek neprečítal za svoj život jedinú knihu, s ktorou by úplne súhlasil a ktorú by si prečítal stokrát a stále by ho neomrzela. Či už minimálne alebo z tých desiatok kníh, ktoré nechchal podrobiť svojim očiam až do konca, sa mu do rúk nedostala ani jedna tá pravá. Tak, ako človek môže nájsť priateľa medzi tromi ľuďmi, môže tiež žiť obklopený najrozmanitejšou spoločnosťou a pritom si z nej nevybrať jedného, s ktorým by si rozumel.

Knihu môžeme považovať za priateľa. No kto zjednotil všetky tie slová, ktoré tvoria súvislé vety a súvetia a nakoniec aj celú knihu s jedinečným poslaním? Nebol to predsa autor? Nebol to práve autor, čo zoskupil myšlienky, ktoré sa nám tak páčia? Koniec koncov neobdivujeme knihu, ale autora. Fakty, či už historické alebo vedecké, alebo sociálne a psychologické, nezhrnula kniha, lež človek. Človek, ktorý si sadol za stôl a časť po časti zosnovil svoje dielo. Za každým jedným slovom, ktoré prečítame z knihy, sa nachádza kúsok autorovej mysle, autorovej duše, autora samotného.

Azda môže byť kniha – zväzok papierov popísaných čiernym atramentom, zopnutých a odetých do obalu, priateľom človeka? Priateľ je predsa ten, ktorý si nás vypočuje. Porozumie. Vie, čo nám má povedať. Vie, ako má zareagovať, lebo vie, ako zareagujeme my. Buď nám do ucha zašepká povzbudzujúce slová alebo nás objíme okolo pliec a nechá, aby sme sa mu vyplakali na ramene. Bude sa s nami radowať hoci týždeň, tešiť sa z nášho úspechu ako z vlastného. Dokáže nám toto dať kniha? Vec, ktorá nemá uši, aby nás mohla počúvať, oči, ktorými vieme pochopiť aj bez slov, ruky, ktoré by tvorili milovanú náruč? Ani len ústa nemá, iba slová, ktoré do nej vložil spisovateľ.

Naše názory sa budú meniť. My sa budeme meniť. Kniha, žiaľ, nie. Ona zostane stále rovnaká. Nedokáže sa prispôbiť. Odpovede, ktoré nám dala, už zodpovedali naše otázky. No otázky pribúdajú a odpovede nevytvárajú ďalšie strany. Naše vedomosti chceme zvýšiť o ďalší stupeň, no do knihy sa nepripíšu nové poznatky. Musíme si kúpiť novú a novú knihu, ale aj s priateľmi zaobchádzame takto? Starých necháme zakryť prachom a do života si privedieme nových? To potom nie sme ozajstní priatelia.

Často, takmer vždy, sa ľudia v tejto dobe zvyknú uchýliť k ich každodenným spoločníkom – od mobilu cez tablet po obrovské obrazovky Xboxov. V lepšom prípade sa nájdú ľudia, skrývajúci sa za stránkami kníh, a tak utekajúci od reálneho sveta. Kniha nám predsa len pomôže odreagovať sa od prítomnosti. No nie vždy je to dobré a správne. Na rozdiel od knihy, priateľ nám pomôže postaviť sa realite tvárou a prekonať ju, nech už je akákoľvek.

Knihy sú dobrým spoločníkom, no nikdy nedosiahnu dokonalosť priateľa. Nikdy nedosiahnu tú nevyčísľiteľnú hodnotu živého priateľa.

Zuzana Lahová, tercia

Mladí ľudia dnešnej doby

(Úvaha)

Mladosť. Mladosť prežívala každá generácia odlišne. Mladosť definujeme všetci inak. Avšak ako vzniklo správanie dnešnej mládeže, ostáva záhadou. Kedysi nevinné deti sú zrazu stroje na peniaze testujúce najnovšie módné trendy, elektroniku a nezdravé dobroty. Nové, nové, nové. Prečo? Jednoduché. To, čo máme a kde sme dnes, skrátka, nikomu nestačí. Súhlasím s myšlienkou Jonathana Swifta, že ani jeden mladý človek si neželá byť mladším. Práve naopak, každý z nás chce vyrásť, vyrásť a odísť za „lepším“ životom. No naša latka je položená príliš vysoko a sme slepí. Sme slepí pre naše telefóny a tablety, do ktorých stále hľadíme, nevnímame svet okolo nás taký, aký v skutočnosti je.

Kam zmizli naháňačky po ihriskách? Predstavme si obyčajné dievča. Ešte nedávno by sa táto dievčina tešila po škole na to, že konečne sneží, môže sa guľovať a naplno si užívať zimu so svojimi kamarátmi. Dnes sa však dievča správa inak. Namiesto toho, aby vytiahla páty z domu a užívala si bielu nádheru, píše nový status o tom, ako krásne sneží, dúfajúc, že si jej príspevok niekto všimne. K čomu je to dobré? Myslím si, že by sme mali podniknúť návštevu do skutočného sveta, opustiť virtuálny. Domnievame sa, že skutočný je plný problémov, starostí, bolesti. V našom milovanom virtuálnom sa cítime bezpečne, aj keď je opak pravdou. Pre nás však nie je dôležitá napríklad škola, podstatné je číslo zdvihnutých palcov svietiace pri našej fotke na internete. Toto číslo nám určí, či sme pekní alebo nie, s čím prichádza neistota a hanba zakrytá vrstvou make-upu a nevhodného správania, či už k rovesníkom alebo rodičom. A tí sa môžu len diviť, kedy sa tá doba tak zmenila.

Kam zmizli konverzácie tvárou k tvár? Komunikuje sa už len cez elektroniku, dnes sú predsa takéto rozhovory úplne nemoderné. Už nepotrebujeme vidieť výrazy tváre, reakcie svojho kamaráta. Prečo sa ale potom čudujeme, keď sa náhodou dostaneme práve k tomuto typu komunikácie? Prevláda ticho ako v hrobe a nikto nevie, o čom sa rozprávať. Vznikajú zbytočné hádky, rozpadávajú sa „priateľstvá“. Týmto všetkým sa ukazovateľ na stupnici sebavedomia posúva na čoraz nižší stupeň. A čím menšie sebavedomie máme, tým viac žiarlime na iných. Preto sa snažíme posunúť aj ich ukazovateľ na rovnakú úroveň.

Úprimnosť a láska rokmi ustupovali a ich miesta nahradili lož a povrchnosť. Dôveru a priateľov po boku nebudeme mať, ak je každé nám pošepkané tajomstvo do piatich minút na sociálnych sieťach. Nami často vyhľadávanú pravú lásku nezískame tým, že budeme ponúkať svoje telo každému, kto bude mať čo i len najmenší záujem. Život nebudeme žiť, ak neodvrátime svoj zrak od elektroniky a zrkadla. Je na nás, či svoj postoj zmeníme alebo necháme budúce generácie topiť sa v kope špiny, povrchnosti a zničených šancí na duchaplný život.

Dominika Nagiová, terciaria

Ekológia - aktuálny problém dnešnej doby

(Úvaha)

Konanie ľudí často zostáva nepochválené vhodným spôsobom. Tento fakt po Zemi behá od čias, čo sme sa rozhodli užívať si komfort nezájmu o následky našich činov. Pre mnohých zelená budúcnosť symbolizuje bohatstvo, blaho a pohodlný život bez zbytočného počítania. Vidina takéhoto života je veľmi príjemná a názor ľudskej rozvážnosti dávno prestala počúvať. Myseľ poháňaná touto ideou je schopná pre dobehnutie do cieľa vyprodukovať

i sebehoršiu myšlienku.

Jadrové elektrárne, batérie, plastové fľaše a mnoho ďalších vynálezov nám dni spríjemňuje, uľahčuje a nenápadne si z nich ukrája. S produktami vytvorenými v továrňach za pochodu šedých obláčikov dymu sa nažíva pohodlne, avšak ako pohodlne sa nám bude o pár rokov dýchať? Aká bude reakcia detských noštekov všimajúcich si nezodpovednosť svojich predchodcov o niečo pozornejšie? Deti sú naša budúcnosť. Deti je treba dobre vychovávať. Deťom by sme mali ísť príkladom. Opakujú pery tancujúce v rytme slov, ktorým nerozumejú. Je vari v ľudskej DNA zadefinované kázať vodu a piť víno? Každý z nás do rieky priliat svoju kvapku jedu. Žiaľ, nikto si neuvedomuje, že z nej neskôr bude piť spolu s ostatnými. Je ľahšie nabráť z nej do pohára druhej osoby a vlastnému jazyku dopriať čosi lepšie.

Ako však mienime postupovať, keď sa to čosi minie? Dá sa povedať, že niektorí z nás sa snažia vykročiť na správnu cestu. Recyklácia, separácia, nahradzovanie igelitových vreciek vhodnejšou alternatívou. Zo siedmich miliárd sa k takémuto konaniu pripája len nepatrný zlomok populácie. My ostatní o zmene návykov polemizujeme, pre strach z budúcnosti sa pre ňu zapafujeme, no táto odhodlanosť po chvíli chladne. Máme tu dominujúcu skupinu jedincov, ktorým status quo dokonale vyhovuje.

Rozhliadnime sa naokolo. Je snáď krása zelene mávajúcej na nás svojimi drobnými rukami neviditeľná? Kedy sa výhľad na veľkomesto plné stavieb pochovávajúcich aj posledné známky po prírode stal veľkolepým? Kedy sme riekam, lesom, lúkam prikázali obliekať sa do sivých farieb? Prečo postupne hubíme živé tvory, ktoré aj napriek svojej nevedomosti presahujú mierku ohľaduplnosti pokrokovejšie mysliacich bytostí? Vari nás zaslepila jednotvárnosť sveta vymodelovaná rukami príslušníkov našej rasy?

Ľudia milujúci čistotu tak nezdravo si azda nevšímajú smetisko naokolo rozširujúce sa každou sekundou? Niekedy aj tak nepodstatný reprezentant času, akým je sekunda, dokáže smer vývoja pozmeniť. Výber smeru, akým sa vydáme, niekedy možno prirovnáť ku švédskeму stolu, inokedy k ponuke možnosťami obmedzenej alebo k navias rovnakému pokrmu opakujúcemu sa deň za dňom, ktorý nášmu jazyku už dávno nelahodí. Večernie v inej jedálni nám poskytne chvíľkovú úľavu, no po opätovnom zasadnutí k predošlému stolu sa zmena nemusí dostať.

Predsa len, kto by počúval pripomienky percenta zákazníkov vyjadreného jednou cifrou? Uchopenie varechy do vlastných rúk svojou jednoduchosťou, samozrejme, nepresahuje pohodlie nadiktovania objednávky, ale obohacujeme sa ním o možnosť úpravy receptu. Prispôbovanie sa davu či splynutie s myslou priemeru nie je správne rovnako, ako živienie sa pokrmom z rovnakého hrnca. Pretože ak kuchár do polievky primieša ingredienciu, ktorá by stravníkom mohla uškodiť, priťažší sa každému. Niekedy je vloženie vlastnej iniciatívy do plánov budúca neúnosne ťažká. Vtedy je dôležité uviesť si, že ide aj o našu budúcnosť. Spôsob, akým svet myslí, možno zmeniť. Všetko, čo potrebuje, je nájsť si vzor. Preto nabudúce skúsme miesto komponovania nadávok smerovaných susedovi odhadzujúcemu odpad do prírody reagovať rozumnejšie. Navlečme si rukavice a neohňajme nos nad smetím, ktoré "nie je naše". Pomyslime na to, že kus lesa, v ktorom sa čin odohral, naším je. Pripomeňme vinníkov, aká je ohľaduplnosť k prostrediu, v ktorom nám bolo umožnené žiť, dôležitá.

Menenie postoja ľudí ku ekológii nie je o stúpaní si za rečnícky pult. Prioritou nie je prezentácia svojich ideálov, naopak, je ňou spôsob, akým ich zavádzame do praxe. Pomôžeme napraviť škody spôsobené ekonómiou, ktorej sme dovolili postaviť sa pred ochranu životného prostredia. Pri voľbe toho, čo uprednostníme nabudúce, myslime na to, že prepočítavanie baniek je síce príjemné, no skúste sa pri ňom nadýchnuť.

Rebeca Vašková, terciaria

Maturita naša každodenná

Určite každodenne počúvate od našich pani profesoriek a profesorov otázky typu: Ty chceš ísť maturovať? A takto mi to povieš aj na maturite? Ty keď zmaturuješ! Toto keď mi napíšeš na maturite...

Ako to teda naozaj je? Ako v našich školských životoch raz nastane čas, kedy sa zúročia všetky vedomosti nazbierané počas štúdia na Gymnázium Antona Bernoláka v Senci – jednoducho na našom skvelom GAB-e?

Ako iste viete, maturitná skúška z jazykov sa skladá z dvoch častí. Z externej (testová forma) a z internej (slohy a ústne odpovede). V pondelok dňa 16.3.2015 všetci netrepezlivo čakali, ako dopadnú nasledujúce dni. Program bol nasledovný. V utorok 17.3. sa písali písomky z našej rodnej reči – slovenčiny. Tí odvážnejší si vyskúšali tzv. on-line maturitu. Čo to vlastne je? On-line maturita sa robí na počítači. Každý študent dostane svoje vlastné prihlasovacie meno a heslo, pomocou ktorého sa prihlasuje na svoj maturitný test. No všetci maturanti (teda aj tí, ktorí sa rozhodli pre tradičnú „papierovú“ formu) začínajú pracovať v rovnakom čase. Popri teste si žiaci zapisujú odpovede aj na papier, v prípade, že by zlyhala technika. Každý žiak má o 5 minút času navyše, t.j. 95 minút na vypracovanie testu. Keď sa načítavajú odpovede, čas „stojí“ (nezarátava sa), takže o rýchlosť internetu sa báť nemusíte. A najväčšia výhoda zo všetkých je, že sa so svojimi výsledkami môžete oboznámiť prostredníctvom internetu a vašich prihlasovacích údajov hneď, ako dopíšete svoju slohovú prácu popoludní.

Pri slohových prácach, si každý našiel svoju zlatú strednú cestu. Či už to bolo vďaka rozprávaniu (Čo keby sme ušli?), úvahe („Zármutos znesieš sám, ale o radosť sa musíš podeliť“ Elbert Hubbard), umeleckému opisu (Pohľad z okna vlaku) alebo neočakávanému výkladu (Znaky tvorby spisovateľov ľubovoľného literárneho obdobia). O deň neskôr, v stredu, nás čakal anglický jazyk. Test úrovne B2 a slohová práca na zaujímavú esej s témou (My dream job!). A vo štvrtok prišlo rad na

počítanie. Čo hovoria na písomnú časť študenti?

- Hoci učitelia hovoria, že je ťažká, ten kto sa do toho aspoň raz pozrel, ju určite zvládne!
- Slovíka bola v pohode, sloh ani nehovorím a z angliny, keby som sa ju aj učil, tak by som mohol povedať, že nebola veľmi ťažká!
- Celé to moc nafukujú, no nakoniec to nebolo také zlé.
- Podľa mňa to bolo fajn, hoci niektoré otázky radšej nekomentujem, no to už my žiaci neovplyvníme.
- Krátko pred maturitou to bolo stresujúce, avšak neskôr to zo mňa opadlo. Angličtina bola pre mňa ťažká, ale dala sa zvládnuť. So slovenčinou som problém nemala.

Z odpovedí sa môže zdať, že to nebolo ťažké, avšak po vojne je každý generál. Nasleduje sústredenie na ústne maturity. V priebehu dvoch mesiacov si treba zopakovať všetko, všetko a ešte raz všetko. Keď tento článok budete čítať, bude rozhodnuté. Kto sa stal hrdým abiturientom nášho Gab-u a u koho Šťastena pokrívkávala a musí sa prísť „ukázať“ v septembri. Bez ohľadu na to, určite nás teraz všetkých sprevádza melanchólia za skvelými spomienkami, ktoré sme zažili v našej triede.

Aimé Pari, 4. A

Dvaja ako jedno pivo

Možno, že pôsobíme otravne, ale aj tak sa chceme pripomenúť v súvislosti s naším dielom DVAJA AKO JEDNO PIVO. Je naozaj krásne, keď sa vám do uší dostane, že o vašej knihe sa rozpráva a dokonca sa o nej píše v Bratislave čitateľské denníky. Vtedy sa človeku tlačia slzy do očí a to vôbec nepreháňam. Dokonca v jednom prípade na hodine slovenského jazyka zaznela otázka, vymenujte troch slovenských aktuálne píšucich spisovateľov a žiaci na našej škole sa rýchlo vynášli. Feldek, Kiss a Pari. Možno si to ešte nezaslúžime, aby sme boli hneď od začiatku takto vnímaní, no snažíme sa posúvať vpred a raz sa nám určite podarí prehovoriť ľuďom do duší, aby si naše slová naozaj vážili a zobrali k srdcu. Nechceme meniť človeka. Chceli by sme mu ukázať prostredníctvom umenia niečo viac, "pošťuchnúť" ho, zasvietiť malé svetlo, aby sa nám nestratil.

Chcel som ale písať úplne o niečom inom. V máji môžete dostať našu knihu v novom vydaní v kníhkupectvách! Bude mať novú obálku a formát !!! A čitateľa/fanúšika čakajú naozaj neočakávané prekvapenia. Knihu podporili ďalší slovenskí umelci medzi nimi..., no však uvidíte. Sledovať nás môžete aj na facebookovej stránke: FB - DVAJA AKO JEDNO PIVO.

S pozdravom a veľkou vďakou za doterajšiu podporu

Peter Kiss a Aime Pari

V čase, keď vychádza náš časopis, sú už obaja autori a redaktori Gymkáča úspešnými abiturientmi nášho gymnázia. Na ďalšej ceste im prajeme úspech, spokojnosť a naplnenie snov.

Výsledky olympiád

a súťaží

Futbalový turnaj stredných škôl - nečakaný úspech seneckých gymnazistov

Dňa 11.4.2015 sa na ihrisku SOŠ Montostroj uskutočnil futbalový turnaj stredných škôl. Turnaja sa zúčastnili stredné školy zo Senca, Bernolákova, Ivanky pri Dunaji a Pezinka. Veľkým favoritom turnaja bol domáci SOŠ Montostroj, ktorý si brúsil zuby na postup do krajského kola v Bratislave.

Do turnaja sme vstupovali s cieľom prekaziť domácim plány na postup, keďže minulý rok nám postup ušiel na poslednú chvíľu a tento rok sme boli mimoriadne hladní po úspechu. Tím bol zložený zo skúsených borcov a mladých bojovníkov. Bránu strážili ostrieľaní Milan Martinež a Oliver Hinc. Do poľa boli pripravení majstri svojho remesla: Dominik Špalek, Kristián Šimon, Erik Filkasz, Lukáš Farkaš, Nicolas Leginus, Adam Szakál, Rudolf Varga, Michal Takáč, Filip Koiš, Alex Marfoldi, Samuel Kováč, Martin Eliáš, Adam Chobot, Peter Šalkovič, Martin Kučerák a Andrej Kavecký. Na lavičke stál skúsený manažér, ktorý mal pripravený vynikajúci motivačný prejav a bol ním kto iný ako Sir Ján Šimulčík.

Prvý zápas sme odohrali proti rovesníkom z Ivanky, priebeh sa vyvíjal podľa očakávaní a ujali sme sa vedenia zásluhou dvoch gólov Nicolasa Leginusa. Po strate koncentrácie súper znížil na rozdiel jedného gólu, ale my sme prevrpenie nedopustili a zápas dotiahli, aj vďaka gólu Michala Takáča, do víťazného konca. Druhý zápas sme odohrali proti Gymnázium z Pezinka, zápas bol veľmi vyrovnaný, vedenia sme sa ujali krátko pred koncom zápasu, avšak súper stihol rýchlo odpovedať vyrovnávajúcim gólom. Ale

opäť ako v predošlom zápase sme sa dokázali zomknúť a minútu pred koncom strelili víťazný gól. Zápas skončil výhrou 2-1 a my sme postúpili do finále turnaja, ktoré sa konalo na ďalší deň. Na prevrpenie všetkých, vo finále nás čakal súper z Bernolákova a nie domáci Montostroj, ktorý svojich súperov podcenil. Zápas sa pre nás nevyvíjal dobre, bol to nervózny súboj. Po prvom polčase sme prehrávali 1-0. Cez polčas sme dostali dávku motivácie od manažéra, ktorý nám až do konca 'veril'. Do druhého polčasu sme nastúpili s odhodlaním vyhrať finálový súboj a to sa nám aj podarilo. Súpera sme zasypali lavínou gólov a skóre na zdruvujúcich 6-1 uzatváral náš žolík Rudolf Varga. Po poslednom hvizde sme sa radovali z postupu do krajského kola a zisku cennej trofeje pre okresného šampióna.

O dva týždne neskôr sa konalo krajské kolo na Mladej Garde v Bratislave. Turnaj bol obsadený najlepšími školami z Bratislavského kraja. Napokon sme v nešťastnom zápase, kde nám to šťastie neprialo, podľahli Gymnázium Bilíková 1-0. Turnaj sa pre nás tým skončil, a na

celoslovenský turnaj zaslúžene postúpili rovesníci z SGŠ Drieňovej.

Týmto článkom by sme sa chceli našim hráčom aj pánovi učiteľovi Šimulčíkovi poďakovať a veríme, že podobné úspechy sa dostavia aj v nasledujúcich rokoch.

Oliver Hinca, Kristián Šimon, 3. A

Ocenenie olympionikov primátorom mesta

Nina Bučeková (tercia)	Geografická olympiáda	1. miesto v OK 4. miesto v KK úspešná rieš. CK
Tereza Petrufová (kvarta)	Biologická olympiáda	1. miesto v OK 1. miesto v KK postup do CK
Samuel Kňazko (tercia)	Biologická olympiáda	1. miesto v OK 4. miesto v KK
Ema Morvayová (kvarta)	Matematická olympiáda	3. miesto v OK 2. miesto v KK
Pavol Toth Vaňo (kvarta)	Matematická olympiáda	1. miesto v OK 6. miesto v KK
Vanesa Svitanová (kvarta)	Olympiáda v nemeckom jazyku	1. miesto v OK 5. miesto v KK
Terézia Sarňáková (kvinta)	Olympiáda v nemeckom jazyku	1. miesto v OK 6. miesto v KK
Kristián Porzer (prima)	Olympiáda v nemeckom jazyku	1. miesto v OK úspešný riešiteľ KK
Matej Ďurčík (septima)	Olympiáda v anglickom jazyku	1. miesto v OK
Nikola Gajdošová (septima)	Olympiáda v anglickom jazyku Dejepisná olympiáda	1. miesto v OK 1. miesto v OK
Timotej Michalka (kvarta) Lukáš Bača (kvarta)	Technická olympiáda	1. miesto v OK 1. miesto v KK 2. miesto v CK
Zuzana Lenártová (septima)	Hodžov novinový článok	Celoslovenská súťaž – umiestnenie v zlatom pásme
Dominika Bognárová (2. A)	Hodžov novinový článok	Celoslovenská súťaž – umiestnenie v striebornom pásme
Karolína Chodáková (kvarta)	Hodžov novinový článok	Celoslovenská súťaž – umiestnenie v bronzovom pásme
Tim Köppl (prima)	Šaliansky Mat'ko	1. miesto v OK

Jozef Ďuračka (sekunda)	UNIFIED WORLD CHAMPIONSHIPS 2014	3. miesto na medzinárodnom podujatí (Marina di Carrara – Italy)
Adam Schmiedl Samuel Hanák	Basketbal	1. miesto v KK

Biologická olympiáda

V máji 2015 sa na Prírodovedeckej fakulte v Bratislave konalo krajské kolo 49. ročníka Biologickej olympiády, ktorého sa zúčastnili aj žiaci našej školy **Samuel Kňazko** z tercie a **Tereza Petrufová** z kvarty.

Samuel Kňazko súťažil v odbornosti botanika a umiestnil sa ako úspešný riešiteľ na 4. mieste.

Tereza Petrufová súťažila v odbornosti zoológia, obsadila 1. miesto a teraz v júni bude bojovať o čo najlepšie umiestnenie v celoštátnom kole v Nitre. Držíme palce!

Geografická olympiáda

Nina Bučeková z tercie sa v máji 2015 zúčastnila celoštátneho kola 43. ročníka Geografickej olympiády. Počas dvoch dní súťažila spolu s ďalšími ôsmakmi a deviatakmi z celého Slovenska a stala sa úspešnou riešiteľkou a od prvého miesta ju delilo len 8 bodov. K tomuto výbornému umiestneniu jej gratulujeme a prajeme veľa ďalších úspechov.

Mgr. Tatiana Vietorisová

Biblická olympiáda, obvodné kolo

3. miesto ZŠ - Zuzana Lahová, Sofia Fedorová, Samuel Kňažko (tercia)
1. miesto SŠ - Mária Jánska (2.A), Kamila Jarábková (2.A), Matúš Laho (septima)

Obvodné kolo Pytagoriády

5. miesto P6 – Dalibor Batěk
6. miesto P7 – Norbert Turinič
4. miesto P8 – Nina Bučeková

Obvodné kolo Matematickej olympiády

2. miesto MOZ 6 - Lucia Botlíková (prima)

Krajské kolo Matematickej olympiády

2. miesto - Ema Morvayová (kvarta)
6. miesto - Pavol Toth Vaňo (kvarta)

Celoslovenské kolo Technickej olympiády

2. miesto - T. Michalka a L. Bača

Matematická súťaž PANGEA

Dominika Nagyová	84 bodov
Andrej Špila	80 bodov
Jozef Ďuračka	76 bodov
Pavol Toth Vaňo	76 bodov
Vincent Martonka	76 bodov
Matej Kočalka	76 bodov

Mladý digitálny Európan

Dňa 9. 6. 2015 súťažilo trinásť našich študentov v celoslovenskom kole. Je to nová vedomostná súťaž pre 2. a 3. ročník gymnázií a stredných odborných škôl z celého Slovenska. Využíva moderné technológie 21. storočia a uskutočňuje sa prostredníctvom nového elektronického testovacieho systému E-test.

Z našich súťažiacich študentov sa najlepšie umiestnil David Maršovszky. Oficiálne celoslovenské umiestnenie zatiaľ nie je zverejnené.

Škola s úsmevom

Ž: Ideme si teraz zaondiť známky? (zaokrúhliť)

U: Čo je to synekdocha?

Ž: To je niečo tak, že to robíte celým telom, ale iba jednu vec myslíte. (správne:označenie časti celkom alebo celkom časť)

U: Ale kde sú tie desaťminútovkové zošity?

Ž: Myslím si, že sú v skrini, nie?

U: $2.6=18$

Ž1: Môžem ísť na WC?

U: To preto, aby som ťa nevyvolala, však?

Ž2: To je prostata.

U: A dokiaľ vieš, čo to je?

Ž2: Ja si to po večeroch študujem.

U: Čiže čo ma čaká, to ma neminie.

U: On bol síce najstarší syn, mal nasadnúť na trón, ale on bol taký, taký...

Ž: Retardovaný.

U: V podstate áno.

U: Koľko máš rokov?

Ž: 14.

U: Koľko žien si mal po svojom boku?

Ž: To sa nehovorí.

U: Prečo nemáš za jedna?

Ž: Lebo som moc inteligentný na také príklady.

U: Vysvetlite, tuhý ako poleno.

Ž: No, akože je mŕtvy.

U: To ty si mi raz povedal, že máš sestru?

Ž1: Ja mám sestru?

Ž2: Ba dokonca dve!

U: Čo je podľa vás pravá láska?

Ž: Ja si myslím, že pravá láska je niečo, ako Fifty Shades of Grey.

U: Ste retardovaní???

U: Dokázalo sa, že keď napr. kamionisti počúvajú metál, tak majú tendenciu pridávať plyn. Ale keď počúvajú jemnú hudbu...

Ž: Tak zaspia!

U: To je proti mojej blondínkovej logike!

U: Beatles - veľmi známa a obľúbená kapela toho času...

Ž: Najznámejší bol Bieber!

U: Oni hovorili že všetko vyrieši láska...

Ž: Ale dnes už peniaze!

U: Jeho meno si pamätám, to sa v zborovni skloňuje vkuse!

U: Ty, príman, fajčíš!?! Priznaj sa!

Ž1: Nó,... bratranec mi raz dal!

U: Zväčši to číslo!

Ž1: Nó,... tak dva!

U: Ešte zväčši!

Po chvíli...

Ž: Tak viac ako dva!

Ž2: Možno, že hovorí v celých balíkoch!

Ž1: Pani profesorka, ja mám odpovedať!

Ž2: Aj ja!

U: Prečo?

Ž1: Lebo sme minule boli zlí!

U: Dobré, hneď sa na vás vrhnem!

U: Chúďatka moje prepracované!

U: Aká je základná sociálna skupina?

Ž: Facebook!

U: Čo ti rodičia dávajú? Čím ťa krmia?

Ž: Čierny čaj!

U: Potom si taký šibnutý?

U: Ty si nejaký múdry!

Ž: Ja viem!

U: Nepochopil si tú iróniu!

U: Nebolo to na jednotku.

Ž1: Ale no, je to sympaták!

U: A kto nie je v tejto triede?!

Ž2: Erik!

U: Neodpisuj!

Ž: Prečo ja? Ešte sme ani písať nezačali.

U: A už odpisuješ.

U: Píšeš?

Ž: Áno.

U: Dobrééé.

Ž: Dám vám kupón.

U: Trapko!

U: Pozývam ťa. (odpovedať)

Ž: Prijímam pozvanie.

Ž1: (kých)

Ž2: Na zdravíčko, zlatíčko!

U: Koho chceš mať pri sebe?

Ž1: Dievča.

U: Tak ti vyberieme nejakú fešandu.

Ž2: Erika!

U: Ja sa nebojím, ja mám len strach.

Ž1: Dostal 5-ku.

U: Za čo?

Ž2: Za domácu.

U: To je trápne!

U: Sed! Máme džentlmenov. Nevymreli, len majú menej peňazí!

Ž: Máte Range Rover?

U: Pod' odpovedať.

U: Ja viem robiť viac vecí na raz.

Ž: To budete asi žena.

U: Presne!

Ž1: Aký je rozdiel medzi REM a mačacím spánkom?

Ž2: Pradieš.

Ž: Mám nakresliť oko?

U: No, nakresli, keď už si to povedal.

Ž: Nie!

Ž: Nevedel, čo je to dráždec.

U: Koľko máte rokov? 18? Máte problém!

Ž: Pani profesorka ja som to zabudla napísať...

U: Čo?

Ž: Že si šúcham zuby! (Čistím zuby)

Odpoveď:

U: Ako sa šírila ľudová slovesnosť?

Ž: Tradovaním.

U: A čo to znamená?

Ž: Z úst do úst.

U: Prečo ti má požičiavať ceruzky?

Ž: Lebo som si zabudol!
U: Tak ho popros!
Ž: Prosím, ale on chce poplatky!
U: Vidíš, to je dnešný človek!

Na nemčine:

Ž: Wer ist... eleven???

U: Kto bola grécka bohyňa múdrosti?

Ž: Bohyňa múdrosti bol Ezop!

Ž: Chvíľu som nad tým zámenom rozmýšľal a potom mi dedko povedal, že je to nezvratné zámeno...

U: Zvratné!

Žiak sa chvíľu váhavo pozerá na učiteľku:

Ž: Nó,... nezvratné!

U: Zvratné!

Ž: Nezvratné!

U: Zvratné!

Žiak sa hlási:

Ž: Pani profesorka!

U: Počkaj chvíľu!

Učiteľka začne písať poznámky a žiak sa hlási už 25 minút...

U: Prosím? Čo si chcel?

Ž: Nó..., chcel som vám povedať, že nemám pero!

Ž: Môžeme ísť na kofolu?

U: Nie! Poďme na pivo!

U: Neksichti sa na mňa!

Ž: To si ale do toho zápisníka nepíšete U (ústna odpoveď), ale I ako improvizácia.

Dve študentky pri tabuli, jedna radí druhej.

U: Ty, Veronika, vieš, ja som dnes ráno úplne ohluchla, oslepla a osprostela.

Ž₂: Ja tiež! Vôbec nič som jej nerozumela!

U: Ak je uhol menší ako 90°, bude to snehuliačik a ak je väčší, bude to piškótka.

Ž: To je, dúfam, maturitná otázka, že piškótka.

U: Určite ste videli film Pearl Harbor. Ten vám nepustím, je príliš romantický.

U: Viete, aký je rozdiel medzi krátkodobou a dlhodobou pamäťou?

Ž: Zabudol som.

U: Správate sa horšie ako tretiaci. Normálne začínam pochybovať, do ktorej triedy som vošla.

Ž: Do multimediálnej.

Ž: Keď už dlho migruješ, staneš sa Mgr.

U: (vyvolá žiačku) Vidíte, tá ale vie bojovať. Nielen s dreveným mečom!

U: A ty si kde? Na akej planéte?

Ž: Na planéte vedomostí. (www.planetavedomosti.sk)

Ž: Ale, pán profesor, veď ste povedali, že nebudeme písať!

U: Ale veď viete, že ja poviem jedno a spravím druhé.

U: Dnes vám chcem porozprávať o jednom fyzikovi... akurát som ho zbadala na fotke. Fuj, aký špatný bol.

U: Diktoval som vám aj konferencie?

Ž: Áno, ale povedal ste nám, že to nemusíme vedieť.

U: To som povedal? To som nemohol byť ja. ...a ako som sa tváril? Bol som pri zmysloch?

Ženský krik na chodbe.

Ž: Bude na obed.

U: No, veď máme mleté mäsko... Ale nie, hádam je už obedík navarený.

Ž: Pôjde do mrazáku.

U: Adam, ty by si si dal jednotku?!

Ž: Životný výkon.

U: To bol životný výkon?!

Ž: Bohužiaľ.

U: Kde mám ten nožnic?

U: No ale ja ťa budem stále za toho Maka prenasledovať! (román Jozef Mak)

U: Židia išli po púšti, chodili po púšti, ešte stále chodili po púšti...

U: Takže my, ako deti...

V učebnici: Ján Hus Denkmal (pamätník Jana Husa)

Ž: (*prekladá*) Pamätník Jánovi Husovi Denkmalovi.

U: Aký vzor je slovo premiér?

Ž: Vzor otec.

Ž: Informácie potvrdil priemerný hovorca.

U: Nie.

Ž: Informácie potvrdil prémiový hovorca.

U: Nie. (správne: Informácie potvrdil premiérov hovorca)

U: Ja asi pri vás odovzdám diplom.

O chvíľu sa učiteľ pomýli

Ž: Aby vám ho nakoniec nezobrali.

(po dvoch rozdaných päťkách)

U: Ale viete, prečo som taký hnusný? Lebo som hladný. Hahaha...

U: A vie niekto, ako sa povie fajka po anglicky?

Ž: Blowjob.

U: Aléé, Marco, nemôžeš byť taká bukvice.

U: Žigmund Luxemburský bol strašný sukničár.

Ž: Nosil sukne?

U: Áno, strašne sa... NIE!

U: Čo je to životné prostredie?

Ž: Nejaký životný prostredník.

U: V období raného stredoveku sa formujú prvé barbarské kráľovstvá. Alebo si dajte radšej iba kráľovstvá, mohli by sa uraziť.

U: Na budúcu hodinu si preberieme Alexandra Veľkého.

Ž: A aký veľký bol Alexander Veľký?

U: Strašne veľký. A určite väčší ako ty.

U: Ty malý kretén!

U: Prečo je môj hororový zážitok iný ako, napríklad, tuto Jakubov?

Ž: Nóó, možno preto, že on napríklad chodí viac na záchod a vy menej.

Ž: Shakespeare napísal Veselé panie z Wimbledonu (správne: Veselé panie z Windsoru)

Ž: 5 častí klasickej tragédie: 1. dejstvo, 2. dejstvo, 3. dejstvo, 4. dejstvo, 5. dejstvo. (správne: expozícia, kolízia, kríza, peripetia, katastrofa)

U: Koľkoslabičné je slovo FAST? (ANJ)

Ž: Päť. (správne: jeden)

U: Aký je pravý uhol?

Ž: 180°

U: Ako sa volá slávny román Petra Jaroša?

Ž: Včelí med. (správne: Tisícročná včela)

U: Nieкто, kto dlho stojí na jednom mieste?

Ž: Učiteľ.

U: Teraz načrieme do iného súdku. Juj! Ako dobre som to povedal.

U: Povedz mimozemšťan po anglicky.

Ž: E.T.

Ž1: Mne tá nemčina nejde.

Ž2: Ako hovorí jedno múdre príslovie: „Život je príliš krátky na to, aby ste sa naučili nemčinu.“

Ž: Práve som zistil, že... mám mozgovú obrnu.

U: To aj môže byť pravda.

Ž: Oxid kremičitý sa používa na rekreáciu do pieskovísk a na varenie.

U: Kde predávajú také rozumy?

Ž: Na ebay.

U: Katastrofické deje?

Ž: Nemčina.

U: Obrazne povedz vetu: „Kuchárky varia obed.“

Ž: Ježibaby čarujú.

U: Zbal' si paškamenty a mazaj!

Ž: Čo sú paškamenty?

U: No veci, ty trufo!

Ž: Po maďarsky?

U: Po čínsky, to si nevedel?

Ž: Vy viete po čínsky?

U: Samozrejme.

Ž: Was?

U: Len gadžo sa opýta „was“!

Ž: Nenapísali ste nejakú knihu?

U: Áno.

Ž: Nebolo to „Medzi nami zvieratami“?

U: Ty si bol nosorožec.

U: Aký je národný kvet Japonska?

Ž: Čínska ruža.

Ž1: Ja nie som tehotná!

Ž2: Ona je tehotná!

U: Gratulujem, ale vydrž to!

Ž: Ako sa píše @ na kalkulačke?

Ž: Hast du Lust, heute Abend ins Kino zu gehen?

U: Nein, mit dich.

U: Ako vieš, že je vo vzduchu kyslík?

Ž: Ešte žijete.

Ž: Tie medvede na obrázku vyzerajú ako potkany.

U: Kto potkan, to medveď. Ktovie ako ty pôsobíš na ľudí.

U: Hej, ty, hneď pod nosom mi sedíš, strašne mutuješ.

Ž: Predtým, ako začnem odpovedať, by som rád povedal, že dnes vyzeráte veľmi dobre, pani profesorka.

Ž: (smrká)

U: Mať také dieťa, tak ho v spánku zahluším.

U: Využijem vás ako Hitler Slovákov.

U: Chcela by som mať taký báječný život ako ty, že spíš, kade chodíš.

Ž: Hneď ako prídem domov, nájdem si nejaký IQ test.

U: Nemusíš. Ja ti poviem. Ty máš... podpriemerné.

U: Kto nevie, že 1. 1. 1993 vznikla SR, nech neje bryndzu!

Ž: (zíva)

U: Toto mi pod'robiť domov. Možno ma to uspí.

U: Asi je podobný typ ako ty.

Ž: Pingpongista.

Ž2: Diagnóza.

U: Všetci sú blázni. Všetci chcú dostať učiteľa pod pás!

U: Len počúvame. Nič nerozumiete, len počúvajte.

U: Má tam byť princeps.

Ž: Ja tu mám princess.

Ž: Peter Aubier sa rozpráva s Horatiom...

U: Do you have enough pocket money?

Ž: No, aber...

U: Nahrad'te slovo meander iným pre vás známejším slovom.

Ž: Oleander.

U: Ktorý strom, čo nepotrebuje veľmi úrodnú pôdu, rastie na Záhorí?

Ž: Baobab.

Ž2: Kaktus.

U: Vžijeme sa do roly ľadovca, ktorý sedí v jame a kam pôjde na výlet?

Ž: Do Dubaja!

U: S kým sa spája pojem „stratená generácia“?

Ž: S tou Gertrúdou.

Ž: Hemingway ako prvý Američan padol v boji v Taliansku a potom sa stal reportérom.

U: Nehovor „no šak“ ako keby si to všetko vedel!

Ž1: Čo sú to receptory?

Ž2: Knihy na recepty.

Ž3: Nie, to sú receptáre!

U: Najlepšie je, keď som vo Viedni a oni sa ma pýtajú, ako sa kde dostanú. No tak ja mám vysvetľovať Viedenčanom!

Ž: Miazga... Jak povieť, že pláva? Cestuje? Miazga cestuje v lymfatických cievach...

Ž: Človek za deň prefiltruje približne 45 litrov moču...

U: Tak kto je na vine – ty, keď si to počúvala namiesto čítania alebo tí, čo to nahráli?

Ž: Tí, čo to nahráli, lebo to naprd načítali.

U: Tak ty si to potom na dva prdy načítala!

U: Aký je obraz?

Ž: Zvrátený. (prevrátený)

Ž1: Skúsenosť.

U: Erfahrung.

Ž2: Počkajte!

U: Musíš ma predbehnúť!

U: Keď nebude vedieť gramatiku, tak zahynie...

U: On je jak tie huby, čo sa prisajú na telo!

U: Dáme mu 1, ak to bude vedieť, aj keď to nevie.

U: Zajtra je na filozofickej fakulte Deň otvorených dverí.

Ž1: Chod' tam.

Ž2: Čo by som tam robila?

Ž1: Zamyslela sa nad sebou.

Ž: Ona nechodí za solárkom, solárko chodí za ňou!

Ž: Pius lks (X)

U: Čierne teleso je zvnútra začíernené, ale zvonka môže byť zelené, červené, žlté...

Ž: Lentilka.

Ž: Sofiina voľba? To je nejaká telenovela?

Ž: V BA vo voľbách na župana sa prevalilo, že 1500 hlasov mali mŕtvi.

U: Tak to je novinka.

Ž: Normálne to potom odpočítali tých mŕtvych...

U: Ale to nechápem, šak to sa ten mŕtvý musel preukázať.

U: Ako mohol mŕtvý za nemŕtveho prísť odvoliť? Teda nemŕtvý, no,...

U: Vie to niekto?

Ž: Ja. Môžem?

U: Počkaj, ja by som radšej ostatných vyskúšal, lebo takto ti budem musieť dať 1, ak budeš pokračovať.

U: A čo tí hokejbalisti sú chorí?

U: Aká je rýchlosť tvojho reflexu?

Ž: Pol sekundy.

U: Nie, rýchlejšie musí byť.

Ž2: 1 sekunda.

Ž: Divé plody.

U: Keby som tam učila, tak tiež umriem. A v 3. A som povedala, že sa mi niečo stane, až mi jeden povedal, že iba o smrti hovorím a ja veď toto je na infarkt!

U: Vrták jeden!

U: Čo mu dáme?

Ž: Pozrite, aký je smutný.

U: Vyrehotaný jak orech. Ty smradľoch. Kedy sa začneš učiť?

Ž2: Na písomku... Ehm, na najbližšiu hodinu!

U: A dvere?

Ž: Máte doma černochovej?

Ž2: Ty si rasistka?

U: To čo tam máš, šál? To vyzerá, akoby si posiloval, že máš takú vypchatú hrud'

Ž: To je dosť blbý obrázok.

U: Tak to je taký animačný. Či ilustračný?

U: Ďalšia plus, už máš tri a dve jednotky, no ale jednu si vyfcíral!

U: To bude Zámok a kľúč.

Ž: Máme si to napísať? Že nadpis je Zámok a kľúč?

U: Nie, nadpis je aktívne miesto enzýmu!

U: Takto vyzerá.

Ž: Jasné.

U: A čo si myslíš, že to mám z vlastnej hlavy?

Ž: To si nikto nemyslí.

U: Aká nížina by tam mohla byť?

Ž: Suchá?

U: Love alebo the love?

Ž: A love?

U: Otvorte okno vzadu! Vyskoč, Sabo!

Ž: Alzheimerova choroba má tri stupne demencie: Ľahká, stredne ťažká a ťažká. Tá ľahká - to je keď zabúdaš, to mám aj ja.

Ž2: Ty si ťažká.

U: To je Sturmabteilung toto! SA boli mäkší, SS boli horší a ja som ti dala SA.

Ž: Prečo?

U: Lebo nie si až taký zlý.

U: Bože, ten jazvečík toto! Toto je jazvec...

Ž: Jak sa povie, keď má človek umelé zuby? Cenzúra?

Ž: To sa nedá narysovať.

U: Dá. Pod' mi to dokázať.

Ž2: Keď to dokážeš, máš 1 za aktivitu.

U: Počúvame ich, čo natrepú.

Ž: A plus?

U: Nie. Za to, že ste zdržiavali?!

U: Dobre, Braňo, ale štyri. Ale máš aj plusku.

Ž: Pani profesorka, nepočúvam vás, lebo vám nerozumiem.

U: Právne normy – ich dodržiavanie si štát vynucuje silou: polícia, súdy, justícia.

Ž: Aj vojenské jednotky.

U: Aj tie, ak ste nejaký King Kong.

Ž: Alebo Ironman.

U: Ironman, aj Spiderman, Transformers, Rytmus.

U: Prečo to tak nemôže byť? Lebo sme ľudia a ľudia sú akí?

Ž: Zlí!

U: Zlí. Len Ironman nie.

U: Musím občas odbehnúť k 3. A, takže učím na 2 miestach naraz. Ale šak, to si len tuto cez stenu prejdem...

Ž: Na to boli tie skrine otvorené, jak v Narnii.

U: Jáj, to bola výzva, hneď ako som prišla, to som nepochopila.

Ž: „Ja je niekto iný“ má dve časti:

Prvé stretnutie s fénom.

Druhé stretnutie s fénom. (správne: s Féneom)

Ž: Tie nadávky vám nevadili?

U: A tak, to boli také...

Ž: ... hovorové.

U: Dobrý deň, prepáčte, hľadám svoju triedu.

U: Kde majú kresťania svojho šéfa?

U: Kto je tu v mojom teritóriu? Koho labky? Budeme hrať futbal?

U: Poručiteľ je ten, kto sa chystá zomrieť.

Ž: Slizký...

U: Sliezsky!

U: Tých, čo pijú, tých milujem. To myslím ironicky, čo si myslíš, ja by som ich nechala zahynúť.

Čo s tým? Takisto tí, čo drogujú. Zahynúť!

Ž: Tí, čo nemajú modré oči, zahynúť!

U: Veď Nemci majú len jedno dieťa a ani to nechcú Nemky.

Ž: Keď nemá modré oči.

U: Čo chceš?

Ž: Môžem ísť na WC?

Ž2: P. profesorka tu rozpráva svoj životný príbeh a ty že – môžem ísť na WC?!

Ž: Veľký čínsky múr...

Ž2: To kto po tom chodil?

U: Ženské pohlavné orgány: vaječníky...

Ž: To je vonkajší alebo vnútorný orgán?

Ž2: Háďaj.

U: No keď sa pozrieš na mňa, vidíš ich?

Ž: Niektorí ľudia si myslia, že Loch Ness je v skutočnosti len konár plaviaci sa na vode. Ale... ktorý konár sa plaví proti prúdu?

Ž2: Rebel!

Ž: J.F. Kennedy bol manželke neverný aj počas prezidentského obdobia, najmä s Marilyn Monroe sa obľubovali.

.... a záver niečo z tohtoročných maturít:

GEO

U: Čia socha stojí nad Rio de Janeiro?

Ž: To bude nejaký kolonizátor ... (socha Ježiša Krista).

SJL

Ž: Populačno-náučný štýl (populárno-náučný)

Ž: Esmeralda prišla k praniu Quasimoda umyť (dala sa mu napiť)

Žiak si vytiahne otázku Modifikácia vetnej stavby (nedokončená veta, výpustka,...), no prípravu na odpoveď si urobí na otázku – kodifikácia slovenčiny (uzákonenie)

(rozbor básne Detvan)

U: Ako by si vysvetlil verše: matka trávovú plachtu porozvíjala...

Ž: Mama išla prať...

Ž: Pre barok bola typická honba za bosorkami...

Po výdatnej pomoci skúšajúcej:

Ž: Priama komunikácia je keď sú obaja prítomní.

U: A nepriama?

Ž: Keď ani jeden nie je prítomný.

Ž: Pravdu si čistím prostý obličaj (Hviezdoslav: pravdu si ctím prostý obličaj)

Odkazy

O láske večnej nehynúcej

Dvaja mladí v objatí
Čas ich chvíľu nekráti
Zuza dievča dlhé
Niekedy aj celkom milé

Slnko svieti, oheň žiari
Kto sú títo dvaja, vari?
Otec činu Marek je
Zuzka krásna o ňom vie

Roky plynú doba žije
Ľudský odpad dolu hnije
Neprajnícky odpad ničí
Nepriateľstvom zo dna syčí

Marek Zuzku nepustí
Len a len ich lásku pripustí
Dvaja mladí v objatí
Čas ich lásku nekráti

Neprajníci láskou hynú
Nejednu zbraň minú
Najsilnejším citom
Chránení sú štítom.

**Don N alias zasnívaný chlapec z tieňa chodby
alias Dominik Gregori Zatkalik**

KUPÓN

Ona

Hviezdičky žiariace
Túto noc svedčiac
Žeravý mesiac rozpovie
Nech o nás každý vie

Ty a ja na lúke
Obloha hviezdna v ponuke
Chladný pocit ťa chce vziať
Len to si nechcem priať
K srdcu ťa priviniem
láskou ťa zahrejem
Nikdy ťa nepustím
Do dňa sa nevrátim

Hladiac tvoju ruku sním
Ako vedľa teba sladko spím
Ako srdcu tvojmu všetko dám
Ako každý deň s tebou mám

Mesiac zlatý prinesie
Na chvíľu nás unesie
Do krajiny nádhernej
Nami dvoma stvorenej

Chvíľa táto koniec nemá
Moje srdce tvoje prijíma
Dvaja ľudia v objatí
Tíkot hodín nekráti

Tej najkrajšej venované
Jej činom srdce moje pošliapané

Don N

Kupón pre momentálny „výpadok z pamäti“ na jednu vyučovaciu hodinu počas septembra a októbra školského roka 2015/2016. Neplatí pre písomné a kontrolné práce.

podpis riaditeľa školy

Charitatívne podujatia na našej škole

Úsmev ako dar

Aj naša škola sa tento rok zúčastnila charitatívnej zbierky, ktorá podporuje mladých dospelých, výstavbu centier pomoci, pomáha rodinám, aby deti nešli do detského domova a pripravujú náhradných rodičov pre prijatie detí z domova. Spoločnosť Úsmev ako dar sa od začiatku svojho vzniku od roku 1982 snaží postupne naplňať svoje hlavné motto: ...**aby každé dieťa malo rodinu**.

Tehlička pre Afriku

A takisto ako aj pominulé roky, tak aj tento rok sa na našej škole uskutočnila verejná zbierka Tehlička pre Afriku. Do zbierky sa zapojilo 150 základných a materských škôl, 37 stredných škôl a gymnázií a 67 mládežníckych stredísk a farností na celom Slovensku. Zbierku podporilo aj viacero individuálnych darcov, a to aj prostredníctvom vyše 4 tisíc darcovských MMS správ. Na našej škole sa vyzbieralo: 58,67€.

Za vyzbierané peniaze d'akujeme!
Nela, sekunda

